

บทนำ

โลกยังมีสิ่งลึกลับที่มนุษย์ไม่อาจหยั่งรู้ซ่อนตัวอยู่ ท่ามกลางมิติที่ทับซ้อน ท่ามกลางความสับสนวุ่นวาย ความเจ็บปวดบ่งบอกเกิดขึ้นในผืนป่าอันกว้างขวางเกินกว่ามนุษย์จะใช้ตาเปล่าคาดเดาได้ สัตว์น้อยใหญ่ผู้เป็นทั้งตำนานและความเชื่อก่อเกิดขึ้นในป่าแห่งนี้ ชื่อของมันคือ หิมพานต์

ภายในหิมพานต์ ที่มีทั้งเบื่องบนและเบื้องล่าง ราตรีและตะวันคู่ขนานไปกับความลึกลับและพลังอำนาจเหนือมนุษย์ บ้างเป็นทิวเขาแห่งผืนป่า บ้างเป็นสัตว์ทิวเขาที่ผู้คนไม่เคยเห็น และคงมีอีกหลายคนที่ยากลองค้นหาผืนป่านี้สักครั้ง อย่างที่มีผู้เคยเอ่ยขานไว้ว่า

‘หิม-พานต์ จำบัง กำสรวล

ลึกลับ เหนือฟ้า ได้เมฆา

พสุธา ธาธา และ...ธรณี’

แต่ไม่ว่าใครก็ยังหาทางเข้าสู่ที่แห่งนี้เจอไม่ แม้ว่าตำนานความเชื่อหนึ่งจะบอกว่า ‘ประตูแห่งหิมพานต์จะเปิดเมื่อสะพานสายรุ้งปรากฏ’ แต่ประตูแห่งหิมพานต์ไม่ใช่สถานที่ที่ใครปรารถนาจะก้าวเข้าไปนัก เพราะเชื่อกันว่าการก้าวข้ามไปสู่ดินแดนแห่งนี้ ถ้าโชคดีก็อาจได้กลับมา แต่ถ้าโชคร้ายก็อาจกลายเป็นอาหารของป่า

ยกเว้นแต่ชาวหิมพานต์ผู้อาศัยอยู่ในป่าเท่านั้น ที่มีความสุขและ
สนุกสนานกับการใช้ชีวิตที่ทำให้ใครหลายคนต้องปวดหัวได้อย่างที่สุด โดย
เฉพาะตอนนี้ ผู้ที่กำลังปวดหัวที่สุดเห็นจะเป็นเจ้าผู้ครองเมืองเทวकिनร
อย่างท้าวสครเศ!

“ให้ข้าอภิเษกสมรสกับกินรี สู้บอกให้ข้าเอาหัวปักลงดินอาจง่าย
กว่ากระมังเสด็จพ่อ” บุรุษร่างสูงผู้มีรัศมีเรืองรองบ่งบอกภาวะของเทว-
किनรเอ่ยอย่างไม่สะทกสะท้าน พระพักตร์หล่อเหลารับกับพระเนตรสีเขียว
อมฟ้าที่ประหนึ่งจะมีสีทองอยู่ตรงกลางจักษุมองตอบผู้ที่ทำท่าไม่สบ
อารมณ์อยู่ตรงหน้า

“แล้วทำไม เจ้าไม่ทำเสียเลยล่ะ” ท้าวสครเศผู้เป็นพระราชบิดาเอ่ย
ประศดพลางทอดพระอุระแลพระโอรสของพระองค์นิ่ง สีพระพักตร์บอก
ชัดว่าทรงเหนื่อยหน่ายกับนิสัยเอาแต่ใจและไม่ฟังใครเหลือจะทนแล้ว
เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีการพูดเรื่องอภิเษกสมรส มันครั้งที่สิบสามเข้าไป
แล้ว!

“ถ้าพระองค์ทำ กระหม่อมก็ไม่ทำ” เจ้าของนามอิลวาทหรืออิลวราช
กล่าวตอบแถมส่งรอยแย้มพระโอษฐ์ยั่วโทสะให้อีกนิด เพราะถือว่าทรง
เป็นหนึ่งในพระโอรสและพระธิดาทั้งห้าของท้าวสครเศ ข้ายังรังตำหน่ง
เจ้าชายรัชทายาทเมืองเทวนาทकिनรเข้าไปอีก จึงโปรดการทำอะไรตาม
พระทัยอยู่บ่อยครั้ง เช่นเดียวกับครั้งนี้

“อิลวราช...” สุรเสียงของท้าวสครเศดังมา ทรงเอือมระอามากกว่า
ที่เป็นอยู่ ร่ำร่ำนี้กอยากบังคับให้เสร็จสรรพไปเลย แต่ทรงรู้ดีว่าการบังคับ
พระโอรสของพระองค์ก็เหมือนการลงแฉ้ให้อาชาวิ่ง ยิ่งลงแฉ้ยิ่งไปไกล!

“กระหม่อมชื่อนั้นพะยะค่ะ” เจ้าของชื่อยังมีหน้าขานรับกึ่งยกย่อน

“เจ้าอยากให้เราบังคับนั้นหรือ”

“ที่ทำอยู่นี้ก็เรียกว่าบังคับแล้ว กระหม่อมขอตัวก่อนนะพะยะค่ะ...
ท่านท้าวสครเศ”

เจ้าชายเทวकिनรกล่าวจบก็แย้มพระโอษฐ์ยั่วอารมณ์พระราชบิดา ก่อนจะหุนหันออกจากห้องไป ปล่อยให้พระมารดาผู้งดามและแถมซ้อย ที่ประทับเยื้องห่างจากพระสวามีไม่มากนัก ได้แต่สรวลเบาๆ กับการปะทะ ความของพระสวามีและพระโอรสของพระองค์

“หม่อมฉันบอกแล้วไงเพคะ ว่าอิศวราชเหมือนพระองค์มาก” พระนางมถิลากล่าวพลางสรวลพลาง

“นั่นเจ้ากำลังชมเราใช่ไหม” พระสวามีตรัสอย่างขัดพระทัยไม่ หาย กับการดื้อแพ่งของพระโอรส ซึ่งเป็นถึงเจ้าชายแห่งเมืองเทวकिनร แท้ๆ แต่กลับปฏิเสธการเลือกคู่ครองได้น้ำตาเฉย

“หม่อมฉันกำลังชมเพคะ”

“แล้วเจ้าก็กำลังบอกด้วยว่าเขาดื้อเหมือนเรา” ท้าวสครเสศสรูป เสรีจสรพ

“เพคะ” พระชายายอมรับชัดเจนก่อนจะต่อให้ “ถึงจะดื้อเหมือน พระองค์ แต่เขาก็มีความงดงามเยี่ยงบุรุษชาวเทวकिनรเช่นพระองค์ แล้ว ก็มีเสน่ห์เหมือนหม่อมฉันด้วยนะเพคะ”

“แล้วเจ้าจะให้ข้าทำยังไงกับ ‘บุรุษชาวเทวकिनร’ ที่เดินออกไปนั่น เล่า” ท้าวสครเสศหมายถึงพระโอรสจอมเอาแต่ใจ ที่ป่านนี้คงบินไปสงบสติ อารมณ์อยู่บนโลกมนุษย์อย่างที่ทรงรู้มาหลายครั้งหลายคราว่าอิศวราช ชอบไปเที่ยวเล่นยังโลกมนุษย์

“ทรงเริ่มต้นครั้งที่สิบสี่ใหม่ หรือไม่ก็...ทรงทำให้ครั้งที่สิบสามเป็น ครั้งสุดท้ายเสียสิเพคะ”

คำตอบกึ่งแนะนำของพระชายาทำให้ท้าวสครเสศได้แต่กลอกเนตร ไปมาก่อนจะถอนพระปัสสาสะเอือกใหญ่กับการนับครั้งที่สิบสี่ที่จะมาถึง แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมให้มันมาถึง พระองค์คงต้องทำอย่างที่พระชายา แนะนำ ทำให้มันเป็นครั้งสุดท้ายเสียก็สิ้นเรื่อง!

1

พบเจอ

ณ เขาจันทบรรพตอันงดงามและร่มรื่น ที่แผ่กว้างอยู่ในป่า
เร้นลับทางด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือถัดจากสระอโนดาต¹ มาหลายโยชน์
เป็นที่ตั้งของเมืองจันทกินนร

แต่กินนรนั้นมิได้เป็นเหมือนกันหมด พวกกินนรและกินรีถูกแบ่ง
ประเภท แบ่งถิ่นฐานที่อยู่อย่างชัดเจน กินนรหมายถึงอมมนุษย์ครึ่งนกเพศ
ชาย ส่วนกินรีนั้นหมายถึงอมมนุษย์ครึ่งนกเพศหญิง

สูงสุดของพวกกินนรเรียกว่า เทวกินนร เป็นกินนรกึ่งเทพ มีร่างท่อน
บนเป็นเทพ สวมพัศตราภรณ์งดงามด้วยเครื่องทรงอย่างเทวะและท่อน
ล่างเป็นนก อาศัยอยู่ในเมืองเทวนาทกินนรบริเวณเชิงเขาไกรลาสซึ่ง
ปกครองโดยท้าวสครุฑ ต่ำลงมาคือพวกจันทกินนรมีร่างเป็นมนุษย์และ
มีปีก อาศัยอยู่บนยอดเขาจันทบรรพต ปกครองโดยท้าวประทุมเรศ

แล้วก็มีกินนรและกินรีอีกห้าประเภทด้วยกันที่อาศัยอยู่บนเขา
แห่งนี้ อันได้แก่ ทุมกินนร กินนรซึ่งอาศัยอยู่ตามสุ่มทุมพุ่มไม้ ทัณฑมาถน
กินนรอาศัยอยู่แถวสระบัว โกนตกินนร, สกุนกินนร, กัณณปาวรุณกินนร

¹ สระอโนดาต หนึ่งในสระสำคัญทั้งเจ็ดของป่าหิมพานต์ สระอโนดาตตั้งอยู่
ใจกลางป่าหิมพานต์

ซึ่งชอบบินอยู่ทั่วไปในป่าที่ล้อมรอบด้วยธรรมชาติและความอัศจรรย์ที่ถูกเรียกว่า ป่าหิมพานต์

ภูเขาสูงเรียงตัวสลับซับซ้อน ต้นไม้ใหญ่ขึ้นปกคลุมทั่วผืนป่า ใบไม้แต่ละใบเขียวขจี ผลไม้ทั่วทั้งพื้นป่าส่งกลิ่นหอมกำจายฟุ้ง ท้องฟ้าสีใสราวกับมีเพชรส่องประกายอยู่ด้านบน ผืนน้ำเบื้องล่างระยับเหมือนแก้วมรกต สรรพสัตว์ทั้งหลายมีรูปร่างแปลกประหลาดและใหญ่โต บ้างน่ากลัว บ้างชวนมอง บ้างชวนให้พิศวง

ป่าหิมพานต์ถูกแบ่งออกเป็นสัดส่วนและมีสัตว์หลายจำพวก ซึ่งอาศัยอยู่ในเขตแดนของตนเอง โดยมีสระอโนดาตที่กล่าวกันว่าน้ำในสระจะไม่มีวันแห้งเหือดเป็นจุดศูนย์กลางของป่า โดยบริเวณริมสระอโนดาตมีท่อน้ำอยู่ทั้งสี่ทิศ ท่อน้ำแต่ละทิศมีรูปร่างเป็นใบหน้าสัตว์ อันได้แก่ หน้าสิงห์ หน้าช้าง หน้าม้า หน้าวัว ที่เรียกกันในเรื่อง สี่मुख หัตถิमुख อัสดमुख และอุสमुख

ผู้ที่สามารถลงอาบน้ำ ณ ท่อน้ำเหล่านี้ได้ก็คือเหล่าทเวะ นักบวช นักสิทธิ์และวิทยากร สายน้ำจากสระอโนดาตจะไหลออกจากภายในโดยผ่านออกไปทางปากของรูปสัตว์ทั้งสี่ ไหลเวียนวนไปรอบสระอโนดาตก่อนจะไหลลงสู่มหาสมุทรทั้งสี่ทิศ

ส่วนสัตว์หิมพานต์นั้นก็จะอยู่กันเป็นหลักแหล่งของตนเอง พวกช้างหรือครั้งช้างจะอาศัยอยู่ทางด้านทิศเหนือและทิศตะวันตกเฉียงเหนือ พวกเครื่องม้าก็จะอยู่ทิศตะวันตก ทิศใต้จะเป็นพวกวัว กวาง ส่วนพวกสิงห์และเครื่องสิงห์ รวมทั้งมักจะผลจะอยู่ในป่าทิศตะวันออก ทั้งหมดนี้คือส่วนผสมที่กลายเป็นป่าหิมพานต์

ป่าแห่งนี้สงบสุข เรียบง่าย แต่บางครั้งก็เกิดเรื่องราวชวนว้าวได้โดยที่ไม่มีใครคาดว่าจะเป็น อย่างเช่นตอนที่เมืองจันทกินนรกำลังเกิดข้อถกเถียงกันเรื่องการตัดสินใจเด็ดขาดของท้าวประทุมเรศผู้ครองเมือง

ภายในพระตำหนักฝ่ายในซึ่งอยู่ในเขตพระราชวังของเมืองกินนร

ณ พระตำหนักด้านในสุด อันเป็นพระตำหนักเดิมของเจ้าหญิงมาลีเยาวเรศพระชนิษฐาของท้าวประทุมเรศ แต่เพราะอภิเษกสมรสกับกนิกรซึ่งเป็นราชวงศ์ครุฑและได้ออกจากพระราชวังไป ธิดาที่ถือกำเนิดมาจึงไม่ได้รับพระยศใดนำหน้า แต่สองปีต่อมาเจ้าหญิงมาลีเยาวเรศกับราชวงศ์ครุฑหนุ่มเสียชีวิตลงในป่าลึก เนื่องจากหมดอายุขัยการเป็นชาวหิมพานต์ เทพารักษ์จึงพาธิดาตัวน้อยมาส่งให้ที่เมืองจันทกนิกรด้วยความสงสาร

ท้าวประทุมเรศรับธิดาตัวน้อยมาอยู่ด้วยและให้อยู่ที่พระตำหนักเดิมของเจ้าหญิงมาลีเยาวเรศผู้เป็นพระมารดา แล้วนับตั้งแต่นั้นมา กนิกรและกนิรีในวังก็รู้จักนางในฐานะท่านหญิงมาลัยเยาวเรศ พระราชนัดดา²ของท้าวประทุมเรศ ที่โปรดไม่ต่างอะไรกับพระธิดาทั้งสิบสองของพระองค์เลย

ทว่าบัดนี้รับสั่งของท้าวประทุมเรศกลับทำให้ท่านหญิงน้อยกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“พระมาตุลา³!” ท่านหญิงน้อยร้องเสียงหลงกับข้อสรุปและรับสั่งของพระมาตุลาที่ทำให้หล่อนแทบล้มทั้งยืน เมื่อท้าวประทุมเรศรับสั่งให้หล่อนเข้าพิธีดูตัวและหมั้นหมายในวันพรุ่งนี้

“เจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ยกเว้นแต่พระองค์จะทรงยืนยันเหมือนเช่นที่ผ่านมา เจ้าก็รู้แหละหลานรักว่าพระองค์ทรงเป็นเทวกนิกร แต่พวกเราไม่ใช่”

“แต่หม่อมฉัน...”

“ไม่มีแต่ มาลัยเยาวเรศ”

ท้าวประทุมเรศทรงยืนกราน มาลัยเยาวเรศฟังแล้วก็ได้แต่นั่งเงียบไปจนกระทั่งท้าวประทุมเรศเสด็จออกจากพระตำหนักไป หล่อนยังนั่งนิ่ง

² พระราชนัดดา แปลว่า หลานสาวหรือหลานชายของกษัตริย์

³ พระมาตุลา แปลว่า ลุง

อยู่ที่เดิมด้วยความคิดที่สับสนวุ่นวายไปหมด เพราะการถูกสั่งให้เข้าพิธี
ดูตัวและหมั้นหมายกับผู้ที่ได้สมญานามว่า ‘มายาจันทร์คราส’ มันไม่ใช่
เรื่องน่าพิศมัยเลยแม้แต่นิดเดียว

หล่อนจำได้ดีถึงภาพครั้งยังเยาว์วัย ตอนที่ได้เห็นเจ้าชายเทวकिन
ผู้นั้นในระยะไกลในงานฉลองของเมืองจันทกินนรที่ท้าวสครเศกับพระชายา
และเจ้าชายอิลวราชเสด็จมาด้วย แม้เห็นพระองค์ในระยะไกล แต่เสียง
พระพักตร์ด้านข้างก็ทำให้ชวนนึกถึงสมญานามว่าคงเป็นเรื่องจริง แล้วยัง
วันที่เสด็จมาอีกในครั้งหลังและหล่อนได้เห็นความโกรธของพระองค์กับตา
แม้จะไกลเพียงนั้นก็ดูน่ากลัวแล้ว

“ไม่เอาหรอก ยังไงก็ไม่เอา ข้าไม่ยอมดูตัว ไม่หมั้นเด็ดขาด กับ
เทวकिनผู้นั้น ทรงน่ากลัวเกินไป!” หล่อนบอกแล้วหันไปทางนางข้าหลวง
ที่เข้ามาปอบใจ

“โอ้ ท่านหญิงเพคะ เข้าพิธีดูตัวเถอะเพคะ บางทีอาจเป็นเหมือน
กับคราวที่ผ่านมาก็ได้นะเพคะ” นางจันทากินรีนางข้าหลวงเอ่ยและอ้าง
ถึงกรณีที่ผ่านมา เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ท้าวสครเศกับท้าวประทุมเรศมี
ดาร์เรื่องการอภิเษกสมรสของเจ้าชายและเจ้าหญิงเมืองกินนรทั้งสอง แต่
มันเป็นครั้งที่สิบสามแล้ว ซึ่งทุกครั้งที่ผ่านมากับพระธิดาทั้งสิบสอง
พระองค์ของท้าวประทุมเรศ ก็ไม่เคยสำเร็จเลยสักครั้ง เพราะเจ้าชาย
อิลวราช เทวकिनผู้นั้นทรงไม่ยอมอภิเษกสมรสง่าย ๆ แม้จะแค่ให้มาดูตัว
ว่าที่พระคู่หมั้นคู่หมายก็ยังไม่เคยเสด็จมาเลยด้วยซ้ำ

แต่ท้าวประทุมเรศก็มีเคยโกรธเคืองแต่น้อย เพราะคักติของ
เทวकिनที่สูงกว่ายอมมีสิทธิ์เลือกกินนรที่อยู่ระดับชั้นเหนือกว่าเสมอ แต่
ด้วยความที่ทรงเป็นพระสหายต่อกัน ระหว่างท้าวสครเศผู้ปกครองเมือง
เทวนาทินนรกับท้าวประทุมเรศผู้ครองเมืองจันทกินนร ก็ทรงหาวิธีกัน
บ่อยครั้งว่าด้วยเรื่องการจับเจ้าชายอิลวราชอภิเษกสมรสและต้องทำให้
สำเร็จให้ได้ด้วย แต่ดูเหมือนว่าจะหาสำเร็จไม่ เพราะแค่ท้าวสครเศเอ่ยปาก

เตรียมทาบตาม เจ้าชายอิลวราชก็เผ่นหนีหายไปเสียทุกครั้ง จนหลายฝ่ายคิดว่าหากทำวสเครตกับท้าวประทุมเรศไม่ได้เป็นพระสหายกันมาก่อน คงได้ขุนซ่องหมองพระทัยกันเป็นแน่แท้ ที่เจ้าชายอิลวราชทรงทำเหมือนกับพระธิดาของท้าวประทุมเรศไม่ดีพอสำหรับพระองค์!

“ไม่เอาหรอก เจ้าก็รู้ว่าพระองค์น่ากลัวเพียงใด” คนไม่ยอมดูตัว ไม่ยอมหมั่นยืนยันทำเดี๋ยว

“ท่านหญิงเคยเห็นเจ้าชายหรือเพคะ”

“เคยสิ...” หล่อนตอบแล้วลดเสียงลง “แต่เห็นแค่แวบเดียว โกลๆ นะ”

“แต่พวกเทวकिनนรบอกว่า เจ้าชายอิลวราชมีพระสิริโฉมงดงามยิ่งนะเพคะ” นางจันทาพยายามหวานล่อเต็มທີ່ทั้งที่ดูก็รู้แล้วว่าไม่สำเร็จแน่ ถ้าเจ้าชายอิลวราชทรงมีความคิดเป็นของพระองค์เองมากเพียงใด ท่านหญิงมาลัยเยวเรศก็มีความคิดของนางเองมากเช่นนั้น แล้วพอบวกกับความกลัวจากการกล่าวขานของพระธิดาทั้งหลายที่เคยเล่าปะทานเกี่ยวกับเจ้าชายพระองค์นั้นให้ฟังก็ยิ่งไปกันใหญ่

ทั้งเรื่องที่ทรงดูต้น ทั้งเรื่องที่ทรงเข้าร่วมการศึกษาในศึกครุฑยุคนาคกับท้าวสเครต จนได้รับความไว้วางพระราชหฤทัยจากจอมพญาแห่งจิมพลี ยิ่งเป็นการตอกย้ำให้ท่านหญิงมาลัยเยวเรศกลัวเจ้าชายอิลวราชมากขึ้นไปอีกเท่าตัว

“ไม่ว่าจะมีพระสิริโฉมงดงามเพียงใด แต่เมื่อทรงได้ชื่อว่าเป็น ‘มายาจันทรคราส’ ย่อมน่ากลัวอยู่ดี”

นั่นคือการสรุปสุดท้ายของท่านหญิงมาลัยเยวเรศ โดยไม่มีใครคาดคิดเลยว่า กิณรีน้อยผู้แสนโสกาจะกล้าหาญถึงขั้นหนีออกจากเมืองจันทกินนรและหนีออกจากป่าหิมพานต์ไปในเวลาต่อมา เพียงเพราะไม่ต้องการหมั่นหมายกับเจ้าชายผู้น่าหวาดหวั่นพระองค์นั้น!

ยามสนธยาท้องฟ้าเหลืองสีส้มแดงาม ธรรมชาติที่ซ่อนเร้น
ได้เผยตัวตนอีกด้าน มิติที่เลื่อมซ้อนกับบานประตูที่ผู้คนต่างค้นหา แต่กลับไม่เคยมีผู้ใดได้พบ

แสงหนึ่งสว่างวาบออกมาจากแนวป่าที่ห่างจากน้ำตกอันงดงาม ที่อยู่ในเขตผืนป่าเดียวกันไปไม่มาก ซึ่งเป็นบริเวณภูเขาอันอุดมสมบูรณ์ของกาญจนบุรี ภายในบริเวณลึกลับที่ไม่เคยมีใครล่วงรู้เลยว่าพื้นที่วิเศษนี้โดยรอบจากน้ำตกกินพื้นที่หนึ่งกิโลเมตร จะมีความเร้นลับซ่อนตัวอยู่

เสียงแหวกอากาศดังแผ่วเบา ก่อนจะค่อยๆ ทวีความดังมากขึ้น พร้อมกับร่างที่บินโฉบลงมาเหนือหลังคารถที่จอดอยู่ ปลายเท้าที่เหมือนกับขนกยักษ์มีอภรณ์ทองคำประดับข้อเท้า ค่อยแปรเปลี่ยนเป็นรองเท้าบูตและเหยียบลงบนหลังคารถ แม้ไม่แรงแต่ก็ทำให้รถยนต์เอนกระสงค์ สะเทือนได้พอสมควร หัวเข่าอีกข้างคุกเข่าลงเพื่อช่วยพยุง ‘การลงจอด’ ก่อนที่ร่างนั้นจะยืดกายขึ้นยืนตรงและอภรณ์ทั้งหมดก็เปลี่ยนไปกลายเป็นเสื้อผ้าของมนุษย์ แต่ท่วงท่าของผู้มาเยือนนั้นบ่งบอกถึงความโยโสโอหังชัดเจน

ใบหน้าหล่อเหลาและดวงตาสีฟ้าน้ำทะเลเป็นสิ่งที่แปลกที่สุดสำหรับมนุษย์ แต่คงไม่เท่ากับปีกสีเขียวเลื่อมอำพันที่กางอยู่บริเวณช่วงสะโพกดูอ่อนช้อยและงดงามระยิบระยับ ยิ่งยามที่ส่องสว่างเรืองรองท่ามกลางบรรยากาศที่มีดล ก็ยิ่งดูงดงามจับตาเข้าไปใหญ่

คนบนหลังคาขี้อึ้งแล้วจึงบินโฉบลงมา ยามเมื่อคนที่ยืนกอดอกอยู่ใกล้ๆ รถยนต์หันมาหา เพราะรับรู้ได้ถึงการมาของเขา ชายคนนั้นดันตั้งแวนขึ้นพร้อมกับเปรยออกมาคำแรก

“ข้าจริงนะอิฉะ”

เจ้าของนามอิฉะวาระตุขี้อึ้งแล้วยื่นมือไปตรงหน้า ใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางแตะลงบนหน้าผากของอีกฝ่ายแล้วหลับตาเพื่อถ่ายทอดบางอย่างให้อีกฝ่ายรู้ถึงเหตุการณ์มาซ้ำของตนเอง มโนภาพต่างๆ ถูกป้อนเข้าใส่

ทั้งหมดและเมื่อภาพดับวูบลง เสียงเปรยอย่างหนักใจของคนถูกฉายภาพ ให้เห็นก็ดังตอบมา

“เจ้าจะทำให้ข้าเดือดร้อนนะอิลวา”

“ข้านี้กว่าเจ้าชินแล้วเสียอีก เหมราช...” ชายหนุ่มผู้มีปีกงดงามตอบกลับก่อนจะหุบปีก ทำให้มันหายไปด้วยอำนาจวิเศษที่พอเก็บความรู้สึกของอำนาจวิเศษไว้ เขาก็กลายเป็นหนุ่มหล่อที่ทำให้หัวใจของสาว ๆ ต้องหลอมละลายได้เลยทีเดียว

“ข้าคงชินได้ยาก ตราบใดที่เจ้ามาพร้อมปัญหาทุกครั้ง...อิลวราช”

หนุ่มแว่นผู้ซื้อเหมราชและมีดีเป็นถึงดอกเตอร์ผู้เชี่ยวชาญด้านพืชสวนและนักวิจัย เอย์นามเต็มของอีกฝ่ายออกไปแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจอึ้งระลอก ก่อนจะเริ่มสิ่งที่ทำให้คนที่เพิ่งหุบปีกตัวเองไปหมาดๆ ต้องยกนิ้วข้างหนึ่งขึ้นอุตุนตนเอง

“เจ้าคิดว่าหนีนมาถึงตรงนี้แล้วจะรอดไปได้จริงๆ หรืออิลวา ถึงเจ้าจะรอดมาแล้วสิบสองครั้ง แต่อาจไม่มีครั้งที่สิบสามก็ได้ ก็ปีแล้วนะที่เจ้าปฏิเสธ โอ้! ไช้ ข้านี้ก็ออกแล้ว หนึ่งร้อยสิบเก้าปีของหิมพานต์ ข้าว่าก็สมควรแล้วที่เจ้าจะโดน ‘เด็ดปีก’ เสียบ้าง”

เหมราชบอกแล้วทำหน้าบึ้งใส่คนที่ยังเอามือข้างหนึ่งอุดหูไว้ด้วยท่วงท่าจริงจังยั่วประสาทชัดเจน แถมยังมีหน้าได้กลับมาด้วยอีกว่า

“พูดแบบนี้หรือว่าเจ้าอยากโดน ‘ดิ่งทาง’ บ้าง ข้าจะได้รีบไปเป็นพยานให้เลย”

คำพูดของอิลวาที่เน้นชัดไปถึงรูปลักษณ์แท้จริงของอีกฝ่าย เหมราชได้แต่ทำเสียงอีในลำคอก่อนจะตอบต่อถ้อยคำนั้นกลับไป

“ข้าดูเหมือนคนอยากมีห่วงผูกคอหรือไง”

ดอกเตอร์หนุ่มสวนกลับแล้วเดินอ้อมทำยธไปเพื่อเปิดประตู เขากดรีโมตให้ปลดล็อกแล้วจึงเปิดประตูด้านคนขับขึ้นไปนั่งระหว่างรอให้อีกฝ่ายตามขึ้นมานรพพร้อมกับคำตอบที่ถามค้างไว้ถูกส่งมา

“เจ้าอาจจะ แต่ข้าไม่”

“เฮ้อ พุดกับเจ้าเรื่องนี้ที่ไร น่าเบื่อทุกที”

“นี่ขนาดเบื่อ แต่ข้าก็เห็นเจ้าบ่นทุกที หนึ่งร้อยสิบเก้าปีแล้วก็ยัง
ไม่เลิก”

อิลวารู้ว่าแล้วก็จะทุกข์ยิ่ง เมื่อดอกเตอร์แวนทำหน้าบ่นหนักกว่าเก่า จนเต็มกับความจริงที่ว่า มันน่าเบื่อทุกครั้งที่พวกเขาต้องมาถกเถียงกัน ด้วยเรื่องนี้ เพราะพวกเขาคือสหายกันมาหนึ่งร้อยสิบเก้าปี ทุกครั้งที่อิลวารู้หรือวางจริงก็คือเจ้าชายอิลวราช เทวकिनรแห่งเมืองเทวนาทีकिनร มายังโลกมนุษย์ก็มักมีเรื่องพวงมาด้วยไม่มากนักน้อย พอให้หัวใจได้เต้น ระรัว แต่หลังๆ นี่เรื่องที่ทำให้หัวใจต้องเต้นระทึกกลับเป็นเรื่องเดียว เรื่องที่อิลวราชไม่ยอมเข้าพิธีดูตัว ไม่ยอมถูกจับแต่งงาน!

ครั้งแรกที่พวกเขาเจอกัน วันนั้นเป็นวันที่ฝนตกพรำๆ ณ ป่าทิศ ตะวันออกอันเป็นจุดเริ่มต้นของมิติที่ถูกซ่อนไว้ภายใต้อำนาจศักดิ์สิทธิ์และความพิศวง เหมราชได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้แย่งชิงพื้นที่ในป่า ทำให้ต้องถอยร่นออกมาอยู่สุดผืนป่า อิลวารู้หรือเจ้าชายอิลวราชที่บินผ่านมา เพราะตั้งใจจะออกไปเที่ยวเล่น ณ เมืองมนุษย์ ต้องชะงักเมื่อเห็นเหมราชบาดเจ็บ

ในวันนั้นอิลวารู้ได้ช่วยรักษาอาการบาดเจ็บของเหมราช แล้วจากนั้นทั้งสองก็กลายเป็นสหายกัน มันอาจเนิ่นนาน แต่สำหรับ ‘พวกเขา’ แล้ว มันไม่นานเลยสักนิด

เหมราชจะไปมาระหว่างโลกมนุษย์กับดินแดนหิมพานต์อยู่เป็นประจำด้วยอำนาจวิเศษของแก้วมณีที่เทวकिनรผู้เป็นพระสหายให้ไว้ โดยไม่ต้องรอให้ประตูแห่งหิมพานต์เปิด เขาก็สามารถเข้าออกได้ตามสบาย แต่ด้วยเวลาของทั้งสองดินแดนแตกต่างกัน ในบางครั้งที่เขากลับไปหิมพานต์นานเกิน เวลาในโลกมนุษย์ก็ดำเนินไปหลายสิบปี เขาก็จะปล่อยให้เวลาเดินไป จนเลยช่วงยุคของมนุษย์คนหนึ่ง แล้วจึงเริ่มต้นใหม่ในจุด

เดิมอีกครั้ง ทำให้มนุษย์คิดว่าเขาเป็นทนายของเจ้าของที่แห่งนี้ เพื่อจะได้ไม่มีมนุษย์คนใดสงสัย หากเห็นเขาในรูปลักษณะที่ไม่แตกต่างไป แม้เวลาผ่านไปหลายร้อยปี

“แล้วยังไง คราวนี้จะอยู่นานไหม เจ้าชาย” เหมราชถามถึงเข้าด้วยคำเรียกอันเป็นตำแหน่งที่แท้จริงของอีกฝ่าย เจ้าชายแห่งเมืองเทวकिनธร เขาไกรลาส ภูเขาแห่งหิมพานต์อันเป็นส่วนหนึ่งของตำนานความเชื่อที่มนุษย์รู้จักกันผ่านจากไตรภูมิ⁴ ที่ผู้คนมักเคยได้ยินแต่ชื่อ แต่ไม่เคยมีผู้ใดพบเห็นมันกับตาสักครั้ง

“จนกว่าเจ้าจะเบื่อ”

“จันทน์นาน” ดอกเตอร์หนุ่มตอบแล้วหัวเราะเบาๆ “เพราะเจ้าทำให้ข้าเบื่อไม่ได้หรอกอิลวา”

“เพราะรู้แบบนี้ ข้าถึงมาหาเจ้าไงล่ะ” อิลวาสรุปแล้วหัวเราะในลำคอเบาๆ รถแล่นออกจากที่ไปพร้อมกับความเป็นสหายของทั้งสองที่มีให้กัน มันอาจดูเป็นอะไรที่น่าตลกขบขัน เมื่อเจ้าชายเมืองकिनธมาเป็นสหายกับเหมราช...สัตว์หิมพานต์ที่ดุร้ายได้เมื่อต้องดุ แต่ยามปกตินั้นรักสงบและชอบอยู่ตามลำพัง!

รถแล่นไปตามถนนบนภูเขาทั้งสองข้างทางเป็นแนวดันไม้หนาที่บิดนวลรุ่งซรุขระบ่งบอกให้รู้ว่าเป็นทางที่ผู้คนไม่ค่อยแล่นผ่านเข้ามา ระยะทางที่ทอดตัวยาวเกือบเจ็ดกิโลเมตรทำให้รถโยกคลอนจนดูน่าสงสารกว่าจะออกมาสู่ถนนลาดยางได้

แต่สองข้างทางก็ยังมีตมิต มองไม่เห็นอะไรนอกจากป่า รถแล่นไปเรื่อยใช้เวลาเกือบสิบนาทีก็ก็เลี้ยวไปทางถนนลาดยางที่ตัดสู่ถนนอีกสาย

⁴ ไตรภูมิ หมายถึง โลกทั้งสามตามคติธรรมในความเชื่อตามหลักพระพุทธศาสนา ซึ่งโลกทั้งสามที่กล่าวถึงก็คือ กามภูมิ รูปภูมิ อรูปภูมิ โดยแต่ละภูมินั้นจะมีภูมิแยกย่อยลงไปอีก แต่ที่ทำให้ผู้คนได้รู้จักคำว่าไตรภูมิมากที่สุด ก็มาจากหนังสือไตรภูมิพระร่วง

หนึ่ง ก็เริ่มปรากฏแสงไฟของบ้านเรือนตั้งอยู่ห่างกันเป็นระยะๆ สลับกับสวนผลไม้ นาข้าวและวัด แต่พอเลี้ยวรถมาได้ไม่ทันไร คนขับก็ตกใจเมื่อผู้หญิงคนหนึ่งไม่ได้มองรถเลย เพราะมัวแต่มองท้องฟ้ากำลังเดินข้ามถนน

คนที่เพิ่งหันมาเห็นรถที่พุ่งเข้ามากรีดร้องด้วยความตกใจ

“กรีด!”

เอ๊ยด! เสียงล้อรถบดกับถนนชนหวาดเสียว รอยยางล้อใหม่กับพื้นถนนเป็นแนวยาว เหมราชเหยียบเบรกจนมิดก่อนจะถอยเบรกแล้วย้ำอีกครั้งอย่างแรงพร้อมกับหักพวงมาลัยรถลงข้างทาง หัวรถเฉียดผู้หญิงคนนั้นไปอย่างเฉียดฉิว เป็นจังหวะเดียวกับที่ร่างนั้นล้มลงกองกับพื้น

“ยุ่งละสิ” สองหนุ่มพูดขึ้นพร้อมกันเมื่อรถจอดสนิทแล้ว ต่างมองหน้ากัน ตกใจกับสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นหมาดๆ แม้ว่าพวกเขาจะมั่นใจว่าไม่ได้ชนเจ้าหล่อน แต่การที่ผู้หญิงคนนั้นล้มลงบนพื้น มันก็ไม่ใช่เรื่องดีแน่

“ถูกๆ ไม่ดีเกินไปแล้ว!” อิลวาสบทเป็นคนแรกแล้วรีบลงไปดูคนที่นอนกองอยู่กับพื้นถนน แต่โชคดีที่ไม่มีรถแล่นผ่านไปมา ทำให้ไม่เกิดอุบัติเหตุซ้ำซ้อนขึ้นอีก

ชายหนุ่มมองร่างที่นอนอยู่บนพื้น หล่อนสวมเสื้อผ้าแบบชาวบ้าน นุ่งผ้าถุงสีซีดใสเสื้อยืดเก่าๆ ที่ไม่รู้ว่าไปเอามาจากไหน ตามร่างกายไม่มีรอยขีดข่วน หรือร่องรอยการบาดเจ็บที่น่ายกย่องแต่อย่างใด

เขาคุกเข่าลงข้างๆ แล้วพลิกเจ้าของร่างให้นอนหงาย จึงได้เห็นว่าอีกฝ่ายเป็นแม่สาวแรกรุ่น หน้าตาจิ้มลิ้ม มีดวงหน้าสวยหมดจด แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่เขาจะมาชื่นชมความสวยของหล่อน

“ทำใจดีๆ ไว้นะ” เขาเรียกแล้วพยายามให้หล่อนรู้สึกตัว แต่หล่อนกลับนอนนิ่ง แล้วมันก็นิ่งเกินไปเสียจนเขาเผลอคิดแวบหนึ่งว่าถ้าหล่อนตาย พวกเขาจะมีความผิดอย่างรุนแรงเลยทีเดียว “อย่าเล่นแบบนี้...มนุษย์”

อิลวาเขย่าตัวหล่อนเบาๆ อีกครั้งก่อนจะตัดสินใจอุ้มหล่อนขึ้นจากพื้นพาไปขึ้นรถ เหมราชเปิดประตูด้านหลังคนขับให้อย่างรู้ดีว่าควรทำอะไร

“เราต้องรักษานาง”

เขาบอกพลางหันไปมองดอกเตอร์หนุ่มเจ้าของรถที่ทำหน้าเหมือนจะผูกคอตายเสียให้ได้กับความช่วยแรกเริ่มที่มันพร้อมจะดาหน้าเข้ามาอีกมากมายแน่ๆ ในเมื่อพวกเขาทำให้มนุษย์บาดเจ็บ ซึ่งเป็นกฎทั้งสิบข้อของผู้อาศัยอยู่ในหิมพานต์

“แน่ละ! เป็น ‘เรา’ แน่ เพราะถ้านางตาย ข้ากับเจ้าต้องไปตอบคำถาม ‘ท่าน’ อีกยาวแน่ๆ”

เหมราชกล่าวอย่างเห็นด้วยแล้วขึ้นนั่งประจำที่คนขับ ส่วนอิลวานั้นอ้อมไปอีกด้านแล้วขึ้นไปนั่งข้างคนเจ็บที่ตอนนี้หมดสติปิดสวิทช์การรับรู้ไปเรียบร้อยแล้ว และคงไม่มีทางรู้แน่ว่าตนเองกำลังอยู่ในความอนุเคราะห์ของสองหนุ่มที่ไม่ใช่มนุษย์!

บ้านไม้สองชั้นแบบประยุกต์ดูทันสมัยที่ตั้งอยู่บนเนินในเขต
ของบ้านหิมาวลัยหรือที่เรียกกันว่า ‘สวนหิมาวลัย’ อันเป็นสวนที่ทำแบบสวนสมรม⁵ มันกินเนื้อที่สองไร่และมีการจ้างชาวบ้านมาช่วยใส่ปุ๋ยและเก็บผลผลิตไปขาย โดยผลผลิตที่ได้จะแบ่งให้ชาวบ้านที่มารับจ้างเอาไปขายเป็นของตัวเองด้วยส่วนหนึ่ง

แต่ผลผลิตของสวนหิมาวลัยแห่งนี้กลับแปลกกว่าสวนที่อื่น ผลไม้จะมีรสหวานกลมกล่อมมากกว่า สดมากกว่า และมีความเย็นฉ่ำทำให้สดชื่นเมื่อแรกเข้าปาก โดยชาวบ้านที่มารับจ้างก็ไม่สามารถตอบได้ว่าสวนแห่งนี้มีการดูแลหรือใส่ปุ๋ยอะไรเป็นพิเศษหรือไม่

กลิ่นหอมเย็นสดชื่นราวกับดอกไม้ที่ลอบอบอวลไปทั่วห้องนอนเล็กๆ

⁵ สวนสมรม หรือ สวนสมลม เป็นคำภาษาถิ่น หมายถึง สวนขนาดเล็ก ที่ปลูกผลไม้นานาชนิดผสมปนเปกันโดยไม่แยกแปลงแยกชนิด และอาศัยธรรมชาติเกื้อกูลกันเอง โดยแห่งแรกที่มีการปลูกสวนสมรมจนเป็นที่รู้จักก็คือ ลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช

ร่างที่นอนอยู่บนเตียงยังคงหายใจสับสนมาเสมอบอกถึงภาวะของการหลับ
สนิท ผิดกับสองหนุ่มที่คนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียง อีกคนเอาแต่ยืน
ถอนหายใจอยู่ริมหน้าต่าง

เพราะหลังจากสองหนุ่มพาสาวชาวมนุษย์กลับมาที่บ้านแล้ว พวก
เขาก็ช่วยปฐมพยาบาลในแบบฉบับของพวกหิมพานต์ นั่นคือใช้อำนาจ
วิเศษเข้าช่วย ความมนุษย์ได้รับบาดเจ็บร้ายแรงหรือไม่และช่วยเปลี่ยน
เสื้อผ้าให้ด้วยอำนาจวิเศษเช่นเดียวกัน แต่ตอนที่เปลี่ยนเสื้อผ้านั้นเอง
ทั้งสองหนุ่มก็ได้เห็นสร้อยที่หล่อนสวมอยู่ มันเป็นสร้อยทองลายเถาวัลย์
อันงดงามประดับด้วยอัญมณีสีฟ้าน้ำทะเล ซึ่งมันขัดกับการแต่งตัวขมข่อย
ของหล่อนอย่างชัดเจน แต่ทั้งสองก็ไม่สามารถหาคำตอบได้มากกว่านี้ว่า
ผู้หญิงที่พวกเขาจับรถเดี่ยวชนคนนี้เป็นใคร ได้แต่รอให้หล่อนตื่นขึ้นมา
เพื่อตอบคำถามทั้งหมดเท่านั้น

แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่า หล่อนยังไม่ยอมตื่นขึ้นมาเสียทีนี่สิ!

“เจ้าแน่ใจนะ ว่าไม่ได้ชนนางจริงๆ” อิลวาเอ่ยถามขณะมองใบหน้า
สวยของหญิงสาวที่หลับอยู่ด้วยความกังวลนิดๆ แม้ว่าพลังอำนาจของเขา
จะตรวจสอบแล้วว่าผู้หญิงคนนี้ได้ได้รับบาดเจ็บใดๆ แต่เพราะหล่อนยังไม่
ฟื้นขึ้นมาเสียที เขาจึงอดกังวลไม่ได้

“แล้วเจ้าเห็นบาดแผลบนตัวนางหรือเปล่าล่ะ” ดอกเตอร์หนุ่มย้อน
ถามกลับมา

“อย่าห่วงโมโหช้า เหมราช” ชายหนุ่มเอ่ยเตือนเสียงเริ่มขรึม บอก
ให้รู้ว่าแม้จะเป็นสหาย แต่สถานะที่แตกต่างกัน บางครั้งทำให้เขามีเส้น
แบ่งที่ห้ามล้ำอย่างเด็ดขาด ซึ่งเส้นแบ่งนี้ก็รวมไปถึงอารมณ์ของเขาด้วยที่
ไม่ควรเหวี่ยงมากหากไม่อยากจะเกิดเรื่องขึ้นมา

ใครๆ อาจบอกว่ากินนรและกินรีรักสงบ เช่นเดียวกับสัตว์ต่างๆ ใน
ป่าหิมพานต์ที่มีแต่ความพิศวง แต่สัตว์หิมพานต์นั้นมีความเป็นตัวของตัวเองสูง การยั่วยุให้พวกสัตว์หิมพานต์โกรธย่อมเป็นการเร่งวาระของชีวิต

ให้หัดสั้นลงมากขึ้นเท่านั้น เช่นเดียวกับอิศวรราชที่เป็นกนิกร แถมยังเป็นถึงเทวกินนรด้วยแล้ว ย่อมมีเส้นที่ไม่ควรก้าวข้ามไปมากกว่าพวกสัตว์ปกติ ดังนั้นการเข้าเหยียดพอประมาณคงดีกว่าการไปกระตุกหมวดเจ้าชายเทวกินนรผู้นี้โดยไม่จำเป็น!

“จ้ะเจ้าเฝ้านางไปก็แล้วกัน ข้าไปนอนละ พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่”

“ตามใจเจ้า”

อิศวรราชเปรยพลางมองไปทางผู้หญิงที่หลับอยู่อีกครั้ง ส่วนเหมราชก็ได้แต่ถอนหายใจอีกรอบก่อนจะออกไปจากห้อง แล้วปล่อยให้เจ้าชายเทวกินนรอยู่ตามลำพังกับหญิงสาวมนุษย์

คล้ายหลังจากเหมราชออกไปจากห้องแล้ว คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียงก็ขยับมานั่งบนขอบเตียงแทน เพราะเขารู้สึกสงสัยบางอย่างเกี่ยวกับสร้อยที่หล่อนสวมอยู่ โดยเฉพาะสีของอัญมณีที่อยู่ตรงกลางสร้อยนั้น มันช่างเหมือนกับอัญมณีของพวกกนิกรและกนิรี อัญมณีนั้นมีชื่อเรียกว่า ‘โลหิตวัตสนา’

โลหิตวัตสนา คืออัญมณีอันเกิดจากการที่พวกกนิกรและกนิรีไปเล่นน้ำที่น้ำตกจันทมาส พวกนางจะถอดปีกของตนวางไว้บนโขดหินและไปวิ่งน้ำเล่น แต่ไม่ได้ลงไปทั้งตัว เมื่อปีกต้องแสงพระสุริยะที่ส่องลงมา บวกกับละอองน้ำจากน้ำตกกระเด็นมาตอปีก ก็จะเป็นเม็ดอัญมณีอันงดงามตามแต่เหลือบแสงของพระสุริยะที่ส่องลงมา สีของอัญมณีจะงดงามและมีชื่อเฉพาะเรียกแตกต่างกันไป

มรกตมนตรา บุษราอำพัน โกเมนมายา มุกดานิรมิต มณีโลหิต เพทายแสงฟ้า สุวรรณไพฑูรย์

แต่อัญมณีเหล่านั้นมีอยู่เฉพาะในป่าหิมพานต์ มันไม่มีทางมาอยู่บนโลกมนุษย์ได้ อีกทั้งมนุษย์เองก็มีวิวัฒนาการสามารถคิดค้นเสาะหาอัญมณีสีสวยงดงามไม่แพ้ที่ป่าหิมพานต์มี ทำให้อิศวรไม่มั่นใจว่าอัญมณีที่หล่อนสวมอยู่จะชิ้นหนึ่งในโลหิตวัตสนาหรือไม

ชายหนุ่มคิดแล้วก็ขยับผ้าห่มให้หล่อนเบาๆ แต่จังหวะนั้นเองหล่อนก็รู้สึกตัว เปลือกตาที่หลับพริ้มค่อยๆ ปรือขึ้น ช่วงขณะหนึ่งที่สบตากัน เขาเหมือนเห็นสีตาของหล่อนเป็นสีฟ้าน้ำทะเล แต่มันแค่ชั่วอึดใจเดียวเท่านั้น เพียงเขาจะพริบตาอีกครั้ง สีตาของหล่อนก็กลายเป็นสีน้ำตาลเข้มเหมือนมนุษย์ทั่วไป

“ฟินแล้วเหรอ” เขาถามพลางส่งยิ้มให้

หญิงสาวมองเขานิ่งนานก่อนจะทำตาปริบๆ แล้วลุกขึ้นนั่งด้วยความตกใจ หล่อนจับผ้าห่มไว้แน่นแล้วมองสำรวจตัวเองก่อนจะเงยหน้าขึ้นจ้องเขาเขม็ง เมื่อเห็นว่าเสื้อผ้าของตนเองถูกเปลี่ยนไป เล่นเอาอิลวาต้องรีบบอก

“เธอยังปกติดีทุกอย่าง เสื้อผ้านั้นฉันให้แม่บ้านเป็นคนเปลี่ยนให้” เขากูเรื่องหน้าตาเฉย

แต่หล่อนยังคงจ้องเหมือนเดิม ไม่พอใจในคำตอบที่ได้รับจนเขาต้องย้ำ

“บอกแล้วไงว่าแม่บ้านเป็นคนเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เธอ ไม่ใช่ฉัน”

หล่อนยังมองอยู่อย่างนั้น แต่คราวนี้ขยับริมฝีปากเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่มันเบาจนเขาแทบไม่ได้ยินจึงต้องยื่นหน้าเข้าไปใกล้

“เธอว่าอะไรนะ”

หล่อนเบี่ยงกายหนีแต่ยอมตอบคำถามของเขา

“ที่นี่ ที่ไหน”

“ที่นี่นะเหรอ สวนหิมาวัลย์ของดอกเตอร์เหมราซ” เขาตอบแล้วอุกคึกขึ้นมาได้ “ถ้าเธอเป็นชาวบ้านแถวนี้ต้องรู้จักสวนหิมาวัลย์แน่ๆ”

แต่แทนที่หล่อนจะพยักหน้าว่ารู้จัก กลับนิ้วนหน้าแทนคำตอบ ทำให้อิลวาเริ่มคิดหนักแทน

“ไม่รู้จักเหรอ สวนหิมาวัลย์?”

“ไม่” หล่อนตอบไม่มีหางเสียง แต่น้ำเสียงก็ไม่ได้ห้วนจนไม่น่าฟัง

อิลวาทอนหายใจเบาๆ แล้วจึงเปลี่ยนคำถามใหม่ อย่างน้อยๆ ก็
อยากรู้อะไรเกี่ยวกับหล่อนบ้าง เพื่อจะได้พาหล่อนกลับบ้านได้ถูก เพราะ
เขาคิดว่าครอบครัวของหล่อนต้องเป็นห่วงแน่ๆ

“เธอชื่ออะไร”

คราวนี้หล่อนนิ่งไปนาน มึนนานมากเสียจนเขาคิดว่าหล่อนจะไม่
ตอบ แต่ในที่สุดหล่อนก็ตอบ

“มะลิ...”

“มะลิ ดอกมะลิ?” เขาทถามกึ่งชวนคุย

เจ้าของชื่อมะลิพยักหน้าเป็นคำตอบแล้วจึงมองออกไปนอกหน้าต่าง
ที่ตอนนี้ท้องฟ้ามืดมิด รัตติกาลเข้าปกคลุม แต่มันไม่ได้ทำให้หล่อน
ไม่สบายใจแต่อย่างใด ตรงกันข้ามหล่อนกลับแสดงสีหน้ายินดีเสียด้วยซ้ำ

“ฉันทิลวา...” ชายหนุ่มแนะนำตัวเองแต่หล่อนกลับสะดุ้ง แม้จะ
ไม่มากแต่ก็ทำให้เขาสังเกตเห็นได้ว่าหล่อนตกใจในชื่อของเขา แต่สำหรับ
เขาแล้วกลับรู้สึกแปลกใจอยู่นิดๆ เพราะมันใจว่าตนเองไม่เคยรู้จักหล่อน
มาก่อน ดังนั้นหากหล่อนจะสะดุ้งต่อชื่อเพราะรู้จักเขา มันคงเป็นไปได้
แน่ นอกจากหล่อนจะสะดุ้งเพราะเรื่องอื่น “รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือ
เปล่า”

หล่อนสั่นหน้าแล้วตลบฝ่าหม้อออกลูกจากเตียงไปยืนอีกฝั่งกับที่
อิลวาอยู่ แล้วทำท่าจะออกไปจากห้องดีๆ เล่นเอาอิลวาต้องรีบเข้าไป
ขวาง เพราะเดาไม่ออกว่าหล่อนคิดจะทำอะไร

“นั่นเธอจะไปไหน”

มะลิชะงักแล้วถอยห่าง เมื่อรู้สึกได้ว่าผู้ชายคนนี้มีบางอย่างชวนให้
คิดถึงอันตรายได้ หล่อนจึงหันไปทางหน้าต่างที่มีผ้าม่านสีขาวผูกชายรวบ
ไว้ แต่อิลวากลับหัวเราะเมื่อคิดว่าหล่อนจะ...

“เธอจะออกไปทางหน้าต่างคงไม่ได้นะ นี่มันชั้นสอง”

หญิงสาวหันขวับมาทำหน้าบึ้งใส่เมื่อเขาหัวเราะ แต่แทนที่หล่อนจะ

กลัวคำเตือนของเขา หล่อนกลับเดินไปทางหน้าต่างแล้วทำท่าจะกระโดดลงไปจริงๆ จนอิลวาต้องเข้ามาคว้าเธอไว้

“อู๋ย...”

“อย่าบ้า ná บอกแล้วไงว่าเธอออกไปทางนี้ไม่ได้”

“ปล่อย...!” หล่อนร้องแล้วทุบตีวงแขนที่โอบรอบเอวตนเองไว้

“ไม่” เขาปฏิเสธกลับทันที

“ปล่อย บอกให้ปล่อย” หล่อนบอกแล้วดิ้นหนักกว่าเดิม แต่ไม่ว่าจะดิ้นร่นอย่างไรก็ไม่สามารถหลุดจากอ้อมกอดของเขาได้เลย และดูเหมือนยิ่งดิ้น เขาก็ยิ่งรัดร่างหล่อนแน่นมากขึ้นด้วย

“ไม่ปล่อย ถ้าเธอไม่หยุดดิ้นฉันก็จะไม่ปล่อย” เขาบอกกึ่งยื่นหมูยื่นแมว แต่หล่อนยังคงดิ้นไม่หยุด

“มนุษย์ฉวยโอกาส”

อิลวานิ้วหน้ากับคำพูดแปลกๆ ของหล่อน แต่เขาไม่ได้เก็บมาใส่ใจมากไปกว่าการเอียงกลับ

“ไม่ปล่อยถ้าเธอไม่หยุดดิ้น ไม่มีมนุษย์คนไหนหรอกนะที่จะออกจากบ้านด้วยการกระโดดลงมาจากชั้นสองเหมือนอย่างที่คุณคิดจะทำ”

คำพูดของเขาทำให้หล่อนชะงักเหมือนเพิ่งรู้สึกตัว แรงดิ้นแรงทุบตีหยุดลงชั่วคราวพร้อมกับความจริงบางอย่างที่หล่อนเริ่มคิดได้ หล่อนยืนนิ่งอยู่ในวงแขนเขา ไม่ขยับไม่พูดอะไรจนกระทั่งจิตใจใหญ่ต่อมาเขาสัมผัสได้ว่าหล่อนผ่อนคลายลง ไม่สติแตกเหมือนเดิม นั่นแหละเขาจึงยอมคลายอ้อมแขนเล็กน้อย

“คุยกันดีๆ ได้ไหม” เขาถามออกไปคำแรกหลังจากหล่อนหยุดดิ้น

หล่อนพยักหน้ารับแต่ไม่ยอมตอบเป็นคำพูด มันทำให้เขาารู้สึกหงุดหงิด เหมือนกับหล่อนทำให้เขาต้องพูดพลาญคนเดียว ซึ่งเขาไม่ชอบเลยสักนิด แม้หล่อนจะมีใบหน้าสวยจิ้มลิ้ม เรือนร่างนุ่มนวลน่ากอด และกลิ่นหอมอ่อนๆ จากกายหล่อนที่ทำให้เขาชมชอบ แต่การที่หล่อน

ทำตัวเป็นปริศนาน่าปวดหัวแบบนี้ มันชวนให้เขาอยากสั่งสอนจริงๆ!

“บ้านเธออยู่ที่ไหน”

หล่อนสั่นหน้าแทนคำตอบ เขาจึงแก้มองรัดวงแขนแน่นขึ้น แล้วก้มหน้ามาใกล้ๆ เพื่อถามซ้ำ

“ฉันถามว่าบ้านเธออยู่ที่ไหน”

มะลิเบือนหน้าหลบไปอีกด้านอย่างขวยเขินต่อความใกล้ชิดที่เกิดขึ้น เขาจึงคลายอ้อมแขนออกแล้วจับหล่อนหมุนกายหันมาเผชิญหน้า ก่อนจะดันหล่อนให้ถอยหลังไปชนหน้าต่างบานใหญ่ พร้อมกับใช้แขนเท้าลงบนวงกบหน้าต่างคร่อมร่างหล่อนไว้ เพื่อไม่ให้หนีไปไหนได้

“ตอบมาสิ”

“ไม่...” หล่อนตอบเบาๆ แล้วหลบตามองแฝงอกเขาแทน

“บ้านเธอเป็นเมืองลับแลหรือไง ถึงไม่ยอมบอกให้ฉันรู้” เขาวางกึ่งแขวะแล้วทำเสียงในลำคอเบาๆ ก่อนจะบอกต่อ “ที่ถาม เพราะจะได้พาเธอไปส่งลูก”

“ไม่...มี” หล่อนตอบอีกครั้ง

คราวนี้เป็นอิลวาบ้างที่ชะงักแทน เพราะการที่เขาแวะเวียนมาโลกมนุษย์บ่อยครั้งแม้ว่าโลกจะเปลี่ยนไปมากเพียงใด แต่พื้นฐานของสังคมมนุษย์นั้นถูกกรรมกำหนดทำให้ชีวิตเกิดมาแตกต่างกัน บ้างมีพร้อมสรรพทุกสิ่งอัน แต่บางคนก็ไม่มีและขาดแม้แต่สิ่งที่เรียกว่าบ้าน

แต่... คนที่กล้าบอกว่าไม่มีบ้าน ย่อมไม่มีเงินทองและไม่น่าจะมีสร้อยทองสวยงามแบบนั้นสวมติดตัวมาด้วย เพราะฉะนั้นที่หล่อนตอบว่าไม่มี คงไม่ใช่เพราะไม่มีบ้าน เพียงแต่ไม่ยอมบอกเขาต่างหาก

“ไม่บอกก็ไม่มีไร คินนี่ดีก็มากแล้ว พงุ่นนี่ค่อยคุยกันใหม่” เขาบอกแล้วคลายอ้อมแขนออกก่อนจะเปลี่ยนเป็นจูงหล่อนเดินกลับไปทีเดียว แต่หล่อนขืนตัวไว้ ไม่ไว้ใจว่าเขาคิดจะทำอะไร จนเขาต้องรีบบอก “ไม่ได้จะทำอะไร แต่มันดีก็แล้ว เธอควรพักผ่อน ฉันเองก็จะไปพักผ่อน

เหมือนกัน แต่บอกก่อนนะ อย่าได้คิดกระโดดออกไปนอกหน้าต่างอีกเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นฉันไม่รับประกันว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเธอ”

ชายหนุ่มขู่ว่าให้หล่อนกลัวแล้วกระตุกยืมใส่ ทำให้หล่อนเดาไม่ได้คิดไม่ออกว่าสิ่งใดกันแน่ที่เขาจะทำ หากหล่อนฝ่าฝืนคำสั่งนี้ เขาห้ามไม่ให้หล่อนกระโดดออกไปนอกหน้าต่าง แต่ไม่ได้ห้ามเรื่องที่หล่อนยังไม่อยากนอนนี่ เพราะฉะนั้นหล่อนก็จะ...

“ไม่นอน” หล่อนปฏิเสธ

“ไม่วงก็ต้องนอน หรือว่าหิว” เขาเปลี่ยนคำถามใหม่เมื่อเพิ่งนึกขึ้นได้

“ไม่” หล่อนตอบเสียงเบา

“พักผ่อนเสีย พรุ่งนี้ค่อยคุยกัน” อิลวาสั่งอย่างปิดประตูคำถามทั้งหมด แต่แทนที่เขาจะออกไปจากห้อง กลับเดินอ้อมปลายเตียงไปดึงเก้าอี้บุวมานั่งข้างหน้าต่าง เป็นการบอกใบ้ว่าเขาจะนั่งอยู่ตรงนี้ ส่วนหล่อนก็มีทางเลือกเดียว นั่นคือพักผ่อนตามที่เขابอก

มะลิทำหน้าขัดใจแล้วค้อนใส่เขาวงใหญ่ แต่ก็ยอมกระแทกตัวลงนั่งบนเตียงอย่างเสียไม่ได้ก่อนจะตวัดผ้าห่มขึ้นแล้วแทรกตัวเข้าไปใต้ผืนผ้า แต่หล่อนไม่ได้หลับในทันที กลับนอนมองเขาตาแป๋วเหมือนจะแข่งกันว่าใครจะหลับก่อนกัน

“จะแข่งจ้องตาก่อนนอนหรือไง”

ชายหนุ่มถามอย่างรู้ทัน หล่อนทำหน้าบึ้งแต่ไม่ต้องการยอมแพ้ ยังคงจ้องเขาตาแป๋วราวกับจะบอกว่า ไม่ยอมให้เขามีโอกาสลุกขึ้นมาลวนลามหล่อนแน่

ทว่าสุดท้ายคนที่จ้องคนอื่นตาแป๋วก็เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ เมื่อความง่วงเป็นฝ่ายเอาชนะหล่อนได้ในที่สุด เช่นเดียวกับอิลวาก็นั่งหลับพิงวงกบนอนต่างไปด้วยกัน โดยเขาเองก็ยังไม่ได้คำตอบว่าหล่อนเป็นใครมาจากไหน นอกจากรู้แค่ว่าแม่สาวพุดน้อยคนนี่ชื่อ...มะลิ

2

มะลิซ้อน

รุ่งสางมาเยือน คนที่นอนอยู่บนเตียงลืมหูลืมตาตื่นแล้วมองไปทางชายหนุ่มที่นั่งหลับอยู่ริมหน้าต่าง หล่อนมองเขาแล้วหน้าแดงเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในค่ำคืนที่ผ่านมา แม้ว่าเขาจะแค่กอดหล่อนไว้ แต่สำหรับหล่อนที่ไม่คุ้นชินกับการถูกแตะเนื้อต้องตัว มันชวนให้ขวยเขินอย่างยิ่ง แถมเขายังเป็นผู้ชายหล่อเหลาเอการและมีเสน่ห์เร้นลับแปลกๆ ทำให้หล่อนหวั่นไหว

มะลิดคิดแล้วก็ลุกจากเตียงพร้อมกับหิ้วผ้าห่มลงไปด้วย หล่อนห่มผ้าให้คนที่นั่งหลับแล้วคิดจะถอยออกไป แต่คนที่คิดว่าหลับอยู่กลับลืมหูลืมตาแล้วดึงมือหล่อนไว้

“อื๊ย...”

หล่อนร้องตกใจไม่ทันตั้งตัวกับปฏิกิริยารวดเร็วของเขา

“จะไปไหน” เขาถามแต่ไม่ยอมปล่อยมือหล่อน

หญิงสาวอีกอภพยายามบิดข้อมือให้หลุดจากการเกาะกุมของเขา แต่ทำอย่างไรก็ไม่หลุด หล่อนจึงนินวหน้าแถมทำหน้าบึ้งใส่อีกด้วย เล่นเอาอิลวถึงกับหลุดซ้ำ

“ขยันทำหน้าบึ้งใส่ฉันจริงนะ บอกสิว่า ‘ได้โปรดกรุณาปล่อยฉันค่ะ’ แล้วฉันจะปล่อย”

อิลวาจใจแกล้ง เพราะตั้งแต่เมื่อคืนถึงตอนนี้ หล่อนก็พูดชนิดถามคำตอบคำ เขาอยากให้หล่อนพูดมากกว่านี้ เพราะคิดเสมอว่าหากคนเราแสดงออกด้วยการพูดจา บางทีก็ทำให้รู้ว่^๑อีกฝ่ายคิดอะไรหรือไม่ชอบอะไรอยู่ ดีกว่าเก็บไว้ในใจ

มะลิหน้าจ้ำแล้วดึงมือตัวเองกลับ แต่อิลวาไม่ยอมปล่อย ทำให้ต้องยื้อกันไปมาอยู่พักใหญ่ แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ก^๒ยังไม่ยอมปล่อยอยู่ดี แถมยังยื่นคำขาดเดิมให้หล่อนเสียด้วย

“พูดกับฉันสิ พูดดีๆ พูดเพราะๆ ก่อน”

คำพูดของเขาทำให้หล่อนจุน^๓ขึ้นมานิดๆ

‘ผู้ชายคนนี้อะ^๔ หึง น่าโมโหเหลือเกิน!’

หญิงสาวคิดแล้วจึงแกล้งทำเป็นยื^๕นนิ่งเพื่อหาจังหวะดึงมือออกจากเขา แต่พอหล่อนหาช่องจังหวะได้ จู่ๆ อิลวาก็กระตุกมือหล่อนอย่างแรง ทำให้มะลิถลาลงไปหาและล้มลงบนตักทับผ้าห่มบนตัวเขา

“ว้าย!”

อิลวายึดกับปฏิกิริยาของหล่อนแล้วรู้สึกอยากแกล้งมากขึ้น ชายหนุ่มจึงรัดแขนรอบร่างหล่อนแล้วกอดเสียแน่น จนมะลิที่พยายามจะลุกจากตักเขาเริ่มดิ้นรนอย่างหนัก

“ปล่อยนะ!”

“ไม่ จนกว่าเธอจะพูดเพราะๆ ก่อน” เขายื^๖นข้อเสนอมานี้^๗อีกครั้ง เพราะเขาไม่เคยยอมให้ผู้หญิงคนไหนมาขึ้นเสียงใส่ ไม่เว้นแม้แต่หล่อน!

“ปล่อย...” หล่อนเสียงอ่อนลง

“พูดดีๆ สิ พูดแบบนี้ ฉันไม่ปล่อยหรอก” เขาแกล้งต่อไป

มะลิหน้าจ้ำแต่มีความกลัวอยู่ในดวงตาคู่สวย เหมือนกับหล่อนกลัวว่าเขาจะทำอะไรที่มากกว่ากอด มันทำให้อิลวาทั้งขบขันและสนุกกับการได้แกล้งหล่อน เพราะความจริงแล้วเขาไม่ได้คิดจะทำอะไรหล่อนเลยสักนิด นอกจากที่แกล้งอยู่^๘นี้

“กลัวฉันหรือ” เขาถามแต่ยังไม่ยอมปล่อยหล่อนอยู่ดี

หล่อนไม่ตอบนอกจากนั่งนิ่ง แต่ใบหน้าจิ้มลิ้มกลับแดงเรื่อขึ้นมา เพราะความใกล้ชิดที่เป็นอยู่ การนั่งบนตักของผู้ชาย ไม่ใช่เรื่องที่หล่อนคุ้นชิน แล้วยิ่งใบหน้าหล่อเหลาของเขาอยู่ใกล้ๆ กับใบหน้าหล่อนด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้หัวใจเต้นผิตจังหวะได้เหมือนกัน

“ว่ายังไง หรือต้องให้ฉันเรียกชื่อเธอก่อน อืม...มะลิสินะ เมื่อคืนเธอบอกฉันว่าชื่อมะลิ ว่ายังไง ทำไมไม่ตอบล่ะว่าเธอกลัวฉันหรือเปล่า” เขาย้าถามเมื่อเห็นหล่อนนิ่ง

“ไม่...กลัว” หล่อนตอบแล้วหลุบตาต่ำ

แต่การเว้นวรรคคำพูดของหล่อนทำให้ได้สองคำที่ทำให้เขาขบขันเข้าไปใหญ่ ไม่รู้ว่าแม่สาวคนนี้จะเลือกกลัวหรือไม่กลัวกันแน่ ยิ่งทำให้เขาอยากแกล้งหล่อนขึ้นไปอีก

“ตกลงกลัว หรือไม่กลัวกันแน่”

ชายหนุ่มถามน้ำเสียงอ่อนโยนลง ฟังแล้วเหมือนเขากำลังพูดกับเด็กตัวเล็กๆ ไม่มีผิด หญิงสาวเริ่มไม่สบอารมณ์คนที่ทำเสียงเหมือนผู้ใหญ่ กำลังพูดกับเด็ก หล่อนตวัดสายตาดูขึ้นมองเขาอย่างโกรธกรุ่น แต่เป็นข้อผิดพลาดอย่างยิ่ง เพราะผู้ชายสุดหล่อที่หล่อนนั่งอยู่บนตักกลับส่งสายตาวนหลอมละลายมาให้เป็นการตอบแทนอารมณ์ขี้น้อยของหล่อน

แต่จังหวะนั้นเองที่เหมราชเปิดประตูพรุดเข้ามา

“นั่นนายกำลังทำอะไร”

“ทักทายยามเช้านะ ไม่มีอะไร”

อิลวาตอบเสียงกลัวหัวเราะแล้วยอมปล่อยให้มะลิลุกขึ้น ส่วนเขาก็ลุกตาม ซึ่งพอหล่อนเป็นอิสระได้ก็ถอยกวูดไปเสียห่างเลย ทำให้เหมราชชักไม่แน่ใจแล้วว่าเมื่อครู่นี้อิลวาทำเพียงแค่ทักทายยามเช้าจริงๆ หรือเปล่ากันแน่

“แน่ใจ?”

“ถามมะลิคูสิ”

เหมราชเลิกคิ้วกับชื่อที่ได้ยิน เพราะเขาเพิ่งรู้ว่าหล่อนชื่ออะไร แล้วจึงหันมาทางเจ้าของชื่อ หญิงสาวหันหน้าปฏิเสธทันที ดอกเตอร์หนุ่มจึงหันไปทางอิลวาอีกครั้งเป็นเชิงถามว่า ‘มะลิปฏิเสธ’ เพราะฉะนั้นอิลวาต้องตอบความจริง เพราะถึงแม้ว่าอิลวาจะเป็นเจ้าชายจากเมืองเทวकिनร ส่วนเขาเป็นแค่เหมราช แต่ว่าเขาคือเจ้าของบ้านหลังนี้ ถ้าจะทำอะไรไม่ถูกไม่ควรแล้ว เจ้าของบ้านมีสิทธิ์ที่จะรู้!

“อิลวา นายไม่ควร...”

ดอกเตอร์หนุ่มพูดได้แค่นั้น อิลวาก็ยกมือขึ้นห้ามก่อนจะเดินไปวางผ้าห่มบนปลายเตียง แล้วหันมาบอกคนที่กำลังจะสาธยายบ่นอย่างยืดยาวรับยามเช้า

“พอเลยเหมราช ฉันแค่แหย่มะลิเล่น อย่าทำเป็นตาแก่ขี้นักเลย”

“ช่วยไม่ได้นี่ ก็ฉัน ‘แก่’ จริงๆ” เหมราชตอบพลางชำเลื่องไปทางมะลิที่เหลือบมองสองหนุ่มสลบไปมาเหมือนไม่รู้จะทำอะไร จนเจ้าของบ้านหนุ่มต้องเป็นฝ่ายแนะนำตัว “เมื่อคืนยังไม่มีโอกาสแนะนำตัว ก่อนอื่นผมต้องขอโทษเรื่องที่ขั้บรกรเกือบชนคุณ ผม ดร.เหมราช ผู้เชี่ยวชาญด้านพืชสวนและนักวิจัย เจ้าของบ้านสวนหิมาวัลย์ ยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็นทางการนะครับ”

เหมราชบอกแล้วหันไปทางอิลวา “ส่วนนี่อิลวา คุณคงรู้จักแล้ว เขาเป็นเพื่อนของผม เอ่อ เพิ่งมาจากต่างประเทศ”

มะลิชะงักกับชื่อของดอกเตอร์หนุ่ม แล้วเผลอจ้องเขานิ่งนานจนเหมราชต้องถาม

“มีอะไรหรือเปล่า รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า”

หญิงสาวหันหน้าแล้วสะดุ้งถอยหนีเมื่ออิลวาเดินเข้ามาใกล้ ทำทางหล่อนบอกชัดเจนว่าไม่ไว้ใจเขา แล้วยังเขินอายกับความสนิทสนมที่เกิดขึ้นมากกว่าจะเพิกเฉยได้

“ฟ้าก็ใกล้สว่างเต็มที่แล้ว เธออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียใหม่ก็แล้วกัน ส่วนเหมราชต้องลงไปดูสวน ฉันจะ去做อาหารไว้ให้ เธอแอบเสร็จแล้วจะได้กินอาหารให้เรียบร้อย”

อิลวาพูดเชิงสั่งก่อนจะหมุนกายเดินตรงไปยังประตูห้องเป็นการตบตบ แต่มีหรือเจ้าของบ้านที่โดนสั่งจะยอมเจียบปากไม่เถียงได้ ถึงแม้ว่าจะคุ้นชินกับการสั่งของอีกฝ่ายหนึ่งก็ตาม

“เฮ้! อิลวา นี่บ้านฉันนะ”

“บ้านนายก็บ้านฉัน”

ชายหนุ่มสรุปแล้วโบกมือเป็นเชิงยั่วประสาทก่อนเดินลับออกจากห้องไป โดยเหมราชได้แต่ถอนใจกับความจริงข้อนี้ เพราะบ้านของเขาก็เหมือนกับบ้านของอิลวา พวกเขาเป็นทั้งสหายเป็นทั้งพี่น้องที่มีความไว้วางใจกันอย่างมากที่สุด

“ขอโทษทีนะ แต่ทำตามที่คุณอิลวาบอกก็แล้วกัน เสื้อผ้าผัดเปลี่ยนของคุณอยู่บนชั้นหน้าห้องน้ำ อาบน้ำให้สบายแล้วกันนะครับ”

ดอกเตอร์หนุ่มบอกแล้วยิ้มให้ก่อนจะตามอิลวาออกไป ทั้งให้มะลิจูงงกับท่าทางของสองหนุ่มที่ปากบอกว่าเป็นเพื่อนกัน แต่มีบางอย่างบ่งบอกว่าสถานะเจ้าบ้านกลับกันกับสถานะผู้อาศัยที่บอกว่าเป็นเพื่อน แต่หล่อนก็ไม่ได้ถามอะไรนอกจากทำตามที่เราเขาบอก

มะลียืนหันซ้ายหันขวาอยู่พักใหญ่ก่อนจะตัดสินใจเดินออกไปจากห้อง แล้วจึงเห็นห้องน้ำที่อยู่ทางด้านซ้ายมือห้องนอน หญิงสาวเดินไปหยุดยืนหน้าประตูห้องน้ำ ก็เห็นเสื้อผ้าชุดหนึ่งวางไว้บนชั้นหน้าห้องน้ำ หล่อนหยิบมาดูแล้วก้มลงมองตัวเอง แล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำ

หญิงสาวยืนมองไปรอบๆ แล้วจึงลงมือถอดเสื้อผ้าตนเองออกแต่ไม่ยอมถอดสร้อย หล่อนเดินไปยืนใต้ฝักบัวแล้วยืนมือไปแตะผนังกระเบื้องเย็นเฉียบ ไลน์ลงมาบนแผ่นกระเบื้องตามแนวดิ่งในระนาบเดียวกับท่อน้ำดีที่ฝังอยู่ใต้ผนัง

“น้ำ...” หล่อนพิมพ์พาลางนิ้วหน้ากับหัวก็อกน้ำตรงหน้า นัยน์ตาคู่สวยจ้องมองหัวก็อกนึ่งนานกว่าจะยอมยกมือขึ้นจับมัน จากนั้นก็เริ่มทดลองดื่บบ้างกุดบ้าง แต่ไม่เห็นจะเกิดอะไรขึ้น หล่อนจึงลองหมุนดู มันหมุนไปทางขวาไม่ได้ แต่พอหมุนไปทางซ้ายเท่านั้นแหละ

ซ่า!!

“ว้าย!” มะลิร้องตกใจเมื่อมีน้ำพุ่งออกมาแล้วกระโดดโหยงถอยห่าง แต่พอเลิกตกใจก็กลับมาเย็นได้สายน้ำฝักบัว หล่อนยื่นหน้ารับน้ำด้วยความรู้สึกผ่อนคลาย ถึงแม้ไม่ค่อยชอบน้ำสักเท่าไรก็ตาม แต่แล้วจิตใจถัดมาสายน้ำที่ปะทะผิวหนังและผิวกายก็เริ่มอุ่นขึ้นเป็นลำดับ แรกทีเดียวหล่อนไม่ได้จะอะไร แต่พอมันร้อนขึ้นเท่านั้นแหละ หล่อนก็ตกใจ ผลอกรีดร้องออกมา

“กรี๊ด!”

เสียงร้องของมะลิตกลงไปถึงชั้นล่าง คนที่เตรียมทำอาหารเข้าอยู่ในห้องครัวก็วางตะหลิวแล้วผ่านพรวดเดียวขึ้นมาทางหน้าต่างชั้นสองด้วยความว่องไวชนิดลืมหืมตา เพราะดันมาพร้อมปีกของตัวเอง!

“เป็นอะไรไปมะลิ!” อิลวาร์องถามแล้วเข้าไปทางหน้าต่างบริเวณบันได เขาเก็บปีกและจำแลงกายเป็นมนุษย์ตามเดิม ก่อนจะวิ่งไปทางห้องน้ำที่มีเสียงน้ำฝักบัวดังให้ได้ยิน แต่ไม่มีเสียงตอบจากคนที่อยู่ข้างในเลยแม้แต่บ่อย

“มะลิ!” เขาเรียกอีกครั้งแต่หล่อนไม่ยอมตอบ “ฉันจะเปิดเข้าไปแล้วนะ”

ชายหนุ่มบอกแล้วรออยู่จิตใจเดียวก่อนจะเปิดประตูเข้าไป โชคดีที่มันไม่ได้ล็อกไว้ แต่พอเขาเปิดเข้าไปมะลิก็กรี๊ดร้องอีกรอบ เพราะหล่อนกำลังเปล่าเปลือยและซุกตัวอยู่มุมห้องน้ำ สองแขนพยายามปกปิดทรวงอกเอาไว้ เรียวขาคุ้ยเข้าหากันและเบี่ยงกายหันข้างให้

“มะลิ...” เขาเรียกพลางเดินไปคว้าผ้าขนหนูที่อยู่บนชั้นแล้วกาง

ออกก่อนจะเดินเข้าไปหาหล่อน คลุมผ้าขนหนูปกปิดความเปล่านั้นให้
โดยเขามองไปทางอื่น “เมื่อไหร่จะทำ”

เขากถามระหว่างที่หล่อนกระชับผ้าขนหนูพันกายไว้
“น้ำ...ร้อน”

มะลิบอกแล้วซี่้ฝักบัวที่ติดอยู่ข้างฝาเหมือนมันเป็นเรื่องน่าตกใจ
อิฉวามองตามแล้วจึงเดินไปที่เครื่องทำน้ำร้อน ปิดฝักบัวแล้วหมุนปรับ
อุณหภูมิให้เป็นปกติ โดยระหว่างนั้นก็ถามหล่อนไปด้วย

“ไม่เคยใช้เครื่องทำน้ำร้อนหรอ”

“เครื่องทำ...น้ำร้อน”

หล่อนทวนพยางค์มองเจ้ากลองสี่เหลี่ยมแปลกๆ บนฝาผนังที่เขาเพิ่ง
ทำอะไรบางอย่างกับมัน แต่อิฉวาเริ่มคิดอะไรขึ้นมาได้กลับเปรยต่อ

“โทษที ฉันลืมบอกไปว่าจะใช้เครื่องทำน้ำร้อนยังไง”

เขาขอโทษแต่ยังไม่ยอมหันมา เพราะรู้ว่าหล่อนคงอับอาย แต่มะลิ
ลุกขึ้นยืนแล้วเดินเข้ามาหาพยางค์อ้อมมือมาจับชายเสื้อเชิ้ตแขนยาวที่เขา
ใส่อยู่พร้อมกับบอกละเอียดเบา ทั้งที่ยังไม่หายขัดเขินที่ถูกเขาเห็นในสภาพ
เปลือยกาย

“ขอบคุณ...ค่ะ”

“ฉันหันไปได้ไหม”

“อืม...” หล่อนตอบรับ เขาจึงหันไป

อิฉวามองหน้าหล่อนแล้วลมหายใจก็ติดขัดไปนิด เมื่อหวนนึกถึง
ภาพเรือนร่างเปลือยเปล่าของหล่อนเมื่อครู่นี้ ผิวพรรณหล่อนช่างนวลเนียน
งดงาม เรือนร่างบอบบางจนเขาคิดว่าหล่อนต้องได้รับการประคบประหงม
มาอย่างดี จนตอนนี้เกือบจะมั่นใจแล้วว่าหล่อนไม่ใช่เพียงแค่มนุษย์สาว
ชาวบ้านธรรมดา แต่มันก็แค่เกือบเท่านั้น เพราะเขาไม่คิดว่า คนที่ไม่ใช่
สาวชาวบ้านอย่างหล่อนจะไม่รู้จักเครื่องทำน้ำร้อน

ครั้นจะมาไล่เลียงกันตอนนี้ก็คงไม่ได้ เขาจึงแสร้งทำไม่รู้ไม่ชี้ เพราะ

คิดว่าการขอให้หล่อนอาบน้ำและกินข้าวเช้าเรียบร้อยแล้ว ค่อยมาคุยกัน
อาจดีกว่า

“เดี๋ยวจะสอนวิธีใช้เครื่องทำน้ำร้อนให้”

ชายหนุ่มบอก เขาพลิกมือแล้วจับมือหล่อนแทนพลาจกระตุกเบาๆ
ให้หล่อนเดินเข้ามาใกล้ แต่ความที่ไม่ทันตั้งตัว บวกกับพื้นจุดหนึ่งลื่นทำให้
หล่อนถลาไปข้างหน้าจนใบหน้ากระแทกกับอกเขา

ปึก!

“โอ๊ย!”

มะลิร้องเมื่อจู่ๆ กระแทกกับอกเขาอย่างแรง อิลวาดัดร่างโอบ
หล่อนไว้ไม่ให้ล้มลงล้มไปอีก แต่พอหล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขาเท่านั้นแหละ
เขาก็หัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นชัดว่าจู่ๆ หล่อนแดงปานใด

“เจ็บหรือเปล่า” เขาถามเสียงกลั้วหัวเราะชัดเจน

หล่อนหน้าบึ้งไม่ยอมตอบ แต่บ่นว่าเขาในใจ

‘คนบ้า! มันน่าขำนักหรือไง!’ หญิงสาวคิดแล้วก็ได้แต่หน้าหงิกงอ
ใส่ โกรธกรุ่นที่เขาเสียมารยาทหัวเราะหล่อน โดยลืมไปว่าตอนนี้ตนเองอยู่
ในอ้อมกอดเขา ในสภาพที่มีเพียงผ้าขนหนูผืนเดียวพันร่างไว้

แต่จังหวะนี้เองที่เหมราชวังพรวดพรวดเข้ามาในห้องอาบน้ำ
เพราะได้ยินเสียงร้องของมะลิเช่นเดียวกัน แต่ที่เขามาช้ากว่าเพราะไม่ได้
มีปีกเหมือนอิลวา แต่พอมาถึงก็เจออิลวากอดมะลิอยู่ ในสภาพที่ฝ่ายหญิง
เป็นฝ่ายเสียเปรียบแบบนั้น ถึงจะเชื่อใจ ไว้ใจยังงี้ ก็ปฏิเสธไม่ได้หรอกว่า
อิลวาเป็นผู้ชาย

“อิลวา...”

เหมราชเรียกขานพลาจหักข้อนิ้วไปมาเหมือนพี่ชายจับได้ว่ามี
ไอหนุ่มเจ้าชู้กำลังลวนลามน้องสาวไม่มีผิด ฝ่ายอิลวาที่หันมาเห็นก็เพิ่ง
รู้ตัว ชายหนุ่มรีบคลายอ้อมแขนออกทันทีก่อนจะหันมาทำหน้าแปลกๆ

ใส่ดอกเตอร์หนุ่มที่บางทีก็ช่างจินตนาการเกินเหตุไปแล้ว

“ฉันไม่ได้ทำอะไร มะลิตกใจเรื่องเครื่องทำน้ำร้อน” อิลวาอธิบาย แล้วถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะยกมือข้างหนึ่งขึ้น เมื่อเหมราชส่งหมัดตรงเข้ามา แต่เขาไม่หลบเลี่ยงและรับมันไว้อย่างไม่ลังเล มือที่กุมหมัดของอีกฝ่ายออกแรงบีบเบาๆ รอยยิ้มอันตรายเผยให้เห็นและมากกว่านั้น มันคือคำเตือน “อย่าดูถูกกันนักเหมราช”

“ไม่เบาเหมือนกันนี่”

เหมราชว่าแล้วเป็นฝ่ายลดหมัดลง แต่มะลิต้มองอยู่รู้สึกใจหาย ใจคว่ำอย่างบอกไม่ถูก เพราะตั้งแต่เมื่อคืนนี้จนถึงตอนนี้ หล่อนมองว่าอิลวาเป็นผู้ชายหล่อเหลาที่ส่งความรู้สึกชวนชวนให้ แต่ก็ไม่คิดเลยว่าเขาจะให้ความรู้สึกอันตรายได้เมื่อถึงเวลา!

‘ผู้ชายคนนี้เป็นใครกัน’ หล่อนคิดแล้วก็รู้สึกสนใจเขาขึ้นมา แต่ไม่ทันได้พูดอะไรออกไป ผู้ชายที่หล่อนสนใจก็หันมายิ้มให้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นก่อนจะยกมือขึ้นจับปมปรับระดับน้ำร้อน แล้วบอกเสียงเรียบว่า

“หมุนปมนี้ไปด้านขวามันก็จะร้อนขึ้น ถ้าหมุนมาด้านซ้ายจนสุด มันจะไม่ร้อน”

เขาบอกแค่นั้นก็เดินออกจากห้องน้ำไป ปล่อยให้เหมราชถอนใจ ก่อนจะตามออกไปแถมปิดประตูห้องน้ำให้ผู้หญิงคนเดียวที่ยืนงับกับสองหนุ่มสุดประหลาด ที่ให้ความรู้สึกแปลกๆ เหมือนเพื่อนกันก็ไม่ใช่เสียทีเดียว เหมือนเจ้านายกับลูกน้องก็ยังไม่ใช่อีก สถานะของพวกเขาสองคนประหลาดจนรู้สึกได้เลยจริงๆ ว่ามีบางอย่างซ่อนเร้นอยู่

ทว่า ไม่ใช่เพียงแค่มะลิฝ่ายเดียวที่รู้สึกสงสัยในตัวสองหนุ่ม เพราะสองหนุ่มเองก็รู้สึกสงสัยในตัวมะลิตกมากขึ้นเหมือนกัน เพราะสรวลที่หล่อนสวมอยู่ แม้กำลังจะอาบน้ำก็ยังไม่ยอมถอด มันดูผิดปกติเกินไปสำหรับผู้หญิงชาวบ้านธรรมดา

“คิดว่ายังไงเหมราช” อิลวาเอ่ยถามหลังจากก้าวลงมาจากบันไดชั้น

สุดท้าย แต่เป็นคำถามที่เหมราชไม่ได้แปลกใจเลยสักนิดที่อิลวากุใจคิด และถามออกมา เพราะถ้าไม่ถามนั่นแหละที่เรียกว่าแปลกที่สุด

“ไม่น่าถาม ก็แปลกสุดๆ นะสิ”

“นั่นสินะ แต่คงต้องเอาไว้หลังกินข้าวเสร็จก่อนละมัง”

ชายหนุ่มเปรยแล้วยักไหล่ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในครัวเพื่อทำอาหารที่ค้างไว้ ส่วนเหมราชก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ นอกจากเดินลงจากตัวบ้านไปดูไม้ดอกที่ปลูกไว้ในแปลง ซึ่งจะมีชาวบ้านที่มาจับตัดไปส่งวันเว้นวัน ส่วนมะลิได้แต่ลองผิวดลองถูกใช้เครื่องทำน้ำอุ่นอยู่ในห้องอาบน้ำ แต่คราวนี้ไม่ตกใจเหมือนกับตอนแรกแล้ว

หลายนาที่ผ่านไป กลิ่นหอมฉุยของอาหารก็ทำให้คนที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จรู้สึกหิวขึ้นมา มะลิสวมเสื้อผ้าผู้หญิงที่ไม่รู้ว่าอิลวากับเหมราชได้จากไหน มันเป็นเสื้อสีขาวยาวถึงสะโพก มีโบเล็กๆ ผูกแขนเสื้อทั้งสองข้าง คอเสื้อกว้างพอประมาณพอให้ดูน่ารักเข้ากับกางเกงสามส่วนสีน้ำตาลอ่อน มะลิเดินลงมาข้างล่างตามกลิ่นอาหารที่หอมจนน้ำย่อยในกระเพาะเริ่มทำงาน หญิงสาวเดินมาหยุดยืนหน้าห้องอาหารเล็กๆ ติดกับห้องครัว มองนั่นมองนี่ไปเรื่อยเพราะไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรต่อไป

อิลวามองเห็นแล้วยิ้มให้ “นั่งรอที่โต๊ะ เดี่ยวฉันยกไปให้”

อิลวาบอกแล้วมัวไปไปที่โต๊ะอาหารขนาดสี่ที่นั่ง หล่อนมองตามแล้วเดินไปนั่งตามที่เขابอก แล้วก็ได้แต่มองไปรอบห้องอาหารเล็กๆ อย่างสนใจก่อนสายตาหยุดลงที่ร่างอิลวาซึ่งสวมผ้ากันเปื้อนสีขาวลายเทา ทำให้เขาดูแปลกตากิ่งตลกในสายตาหล่อน แต่เพราะมัวมองเขานานเกินไป รู่ๆ พอเขาหันมาอย่างไม่บอกกล่าว หล่อนก็น้ำแดงทันที เมื่อถูกจับได้ว่าแอบมองเขาอยู่

“อยากใส่ผ้ากันเปื้อนบ้างเหรอ” เขาแหย่เล่น

มะลิไม่ตอบแต่หน้าแดงมากขึ้น หญิงสาวจึงเสมองไปทางอื่น ตอนที่อิลวายกถ้วยใส่แกงจืดหมึกยัดไส้กับไข่เจียวมาวางบนโต๊ะ แต่นั่นก็

ทำให้หล่อนจ้องตาแป๋วอีกระลอก น้ำย่อยในกระเพาะเริ่มทำงานหนักกว่าเก่า น้ำลายสอทันที แต่พอเขาเอาจานข้าวมาวางตรงหน้าพร้อมกับซ้อนล่อมความสนใจทั้งหมดของหล่อนก็เปลี่ยนไป ยิ่งเขานั่งลงฝั่งตรงข้ามด้วยแล้ว หล่อนก็ยังทำตาปริบๆ มากขึ้น

“ลงมือกินได้แล้ว”

เขาบอก แต่มะลิทำหน้าแปลกใจ แล้วมองไปยังเก้าอี้อีกสองตัวที่เหลือ

“เหมราชไม่ค่อยกินข้าวเข้าหรรอก รายนั่นกาแพด้วยเดี๋ยวก็อยู่ได้ไปอีกครั้งวันแล้ว”

มะลิทำหน้าเหมือนจะเข้าใจ แต่พอชายหนุ่มหยิบซ้อนล่อมขึ้นมาและเริ่มลงมือกินอาหาร หล่อนก็มองเขา จนอริสาถึงกับชะงักซ้อนที่เตรียมดักข้าวใส่ปาก

“มีอะไร”

หญิงสาวไม่ตอบแต่เลียนแบบการจับซ้อนล่อมของเขา แล้วดักข้าวใส่ปากคำแรก หล่อนนึกหน้าแต่ก็นั่งเคี้ยวข้าวไปพลางมองอริสาไปพลางว่าเธอจะดักอะไรต่อไป พอเขาใช้ช้อนกลางตักหมึกยัดใส่มาใส่จาน หล่อนก็รอเขาวางช้อนกลางแล้วทำบ้าง แต่พอถึงตอนเขาใช้ช้อนกับล่อมหั่นหมึกยัดใส่ ความลำบากก็ตกละหล่อนทันที

เพราะพอพยายามเอาล่อมจิ้มเจ้าหมึกในจาน มันก็ลื่นไปมา จิ้มซ้ายก็ลื่นขวา จิ้มขวาก็ลื่นซ้าย พอพยายามมากเข้าก็กลายเป็นแรงหงุดหงิด ผลล่อมแรงเสียจนเจ้าหมึกกระเด็นตึงไปนอกจาน

มะลิหน้าเสียไปนิดพลางเหลือบมองชายหนุ่มตรงหน้า เพราะรู้สึกเสียมารยาท แต่แทนที่เขาจะดุหรือทำท่าไม่พอใจ ผู้ชายที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกลับปล่อยเก๊ก แล้วตักหมึกยัดใส่ตัวใหม่ให้หล่อนแทน

หล่อนหน้าจ้อย เมื่อคิดว่าต้องจัดการเจ้าหมึกตัวดีอีกรอบ แต่เพราะเป็นพวกไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ ยุทธการจัดการหมึกคืนได้ก็เริ่ม

อีกรอบ

“เออ ล้อมจิมก่อน ทำให้มันอยู่กับที่ได้ จิมลงไปตรงๆ”

อีลาวาบอกถึงสอนไปด้วยระหว่างมองหล่อนที่พยายามทำตามเขาบอก แต่ก็ยังไม่สำเร็จจนเขาต้องเอื้อมมือที่ถือช้อนล้อมอยู่ข้ามโต๊ะมาช่วยแทน

“ขอบคุณ...ค่ะ” หล่อนตอบอายๆ กับการต้องให้เขาช่วยเหลือ

“ไม่เป็นไร” ชายหนุ่มตอบแล้วมองหล่อนตักหมักใส่ปากโดยไม่พูดอะไร เพราะหวัสมองของเขากำลังคิดว่าหล่อนเริ่มแปลกมากเกินไปเสียแล้ว จนเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าหาเรื่องใส่ตัวหรือเปล่าที่ไม่พาหล่อนไปส่งโรงพยาบาลของมนุษย์

แต่สำหรับคนที่ได้สัมผัสชาติแกงจืดหมักยัดไส้เป็นครั้งแรกในชีวิต กลับทำตาเป็นประกายกับรสชาติที่ได้รับ หล่อนแสดงออกว่าชอบอย่างไม่ปิดบัง เล่นเอาพ่อครัวจำเป็นที่เป็นคนทำถึงกับถาม

“ชอบเหวอ” เขาถามแล้วส่งยิ้มให้ เพราะเห็นปฏิกิริยาใส่ชื่อของหล่อนแล้วก็อดเอ็นดูไม่ได้

“ชอบ...ค่ะ”

หล่อนตอบเสียงแปร่งๆ ตามเคย เหมือนกับยามปกติไม่ค่อยพูดจาแบบนี้กับใคร จึงทำให้ไม่คุ้นชินกับการพูด มันทำให้อีลาวาอดสงสัยไม่ได้ว่า เวลาปกติหล่อนพูดแบบไหนกันแน่ แต่เขาก็ไม่ได้ถามอะไรออกไป นอกจากชวนคุยมากกว่า

“มีอะไรที่เธอชอบอีกไหม”

“ปะ...” หล่อนตอบแล้วรีบหยุดคำพูดตัวเองไว้ แต่อีลาวากลับคิดว่าหล่อนจะหมายถึงปลา ทั้งที่จริงแล้วหล่อนไม่ได้หมายถึงปลาเลยด้วยซ้ำ

“ชอบปลาเหวอ ปลาอะไรล่ะ”

“ปลา...ไม่รู้ชื่อ...ค่ะ”

มะลิตอบกลับไปแล้วก้มหน้าก้มตากินข้าวต่อไป โดยไม่รู้เลยว่าทุก

อากัปกริยาของหล่อน อยู่ภายใต้สายตาอันเฉียบคมของอิลวาตลอดเวลา เขากำลังประเมินหล่อนอย่างเงียบๆ ระหว่างที่กินอาหารด้วยกัน เพราะตอนนี้เขาไม่มั่นใจแล้วว่าหล่อนเป็นหญิงชาวบ้านธรรมดาหรือว่าเป็นคุณหนูลูกผู้ดีหลุดมาจากไหน

แต่ระหว่างที่เขากำลังคิดใคร่ครวญอยู่นั้น เหมราชก็เดินเข้ามา

“อิลวา คุยกับมะลิไปถึงไหนแล้ว”

“ยังไม่ได้คุยอะไรสักอย่าง”

ชายหนุ่มตอบกลับแล้วมองเหมราชที่ตึงเก้าอี้ข้างเขาออกมาก่อน จะหย่อนกายลงนั่งพร้อมกับวางถ้วยกาแฟที่ถือมาด้วยลงบนโต๊ะกินข้าว แต่กลิ่นหอมของกาแฟกลับทำให้มะลิสนใจมองถ้วยกาแฟของเหมราชแล้ว จึงหันมามองอิลวาเหมือนกับจะถามว่า นี่นะหรือกาแฟที่เขาเอ่ยถึง

“อยากดื่มกาแฟเหรอ” เขาเปรยถามทั้งที่ข้าวในจานยังไม่หมด

มะลิมองถ้วยกาแฟของเหมราชอย่างสนใจอีกครั้ง แต่กลับตอบปฏิเสธแทน

“ไม่... กลิ่นหอม...แต่ไม่เอา...ค่ะ”

หล่อนตอบ แต่สำหรับอิลวาแล้วกลับรู้สึกดี เพราะเป็นครั้งแรกที่แม่สาวน้อยมะลิยอมพูดมากกว่าสองคำในประโยคเดียวกัน ไม่ใช่ถามคำตอบคำเหมือนเดิม ยกเว้นไ้การลงท้ายคำที่แปร่งๆ ไม่เลิกสักที ไม่รู้ว่าเจ้าตัวถนัดใช้คำไหนลงท้ายกันแน่

“ถ้าไม่เอากาแฟ เอาช็อกโกแลตร้อนก็ได้ มีขนมปังปิ้งด้วยถ้าเธอชอบ”

อิลวาถามอย่างเชื้อเพื่อ แต่ความจริงแล้วเขาต้องการทดสอบหล่อนต่างหาก เพราะเขาคิดว่าการใช้ชีวิตของมนุษย์นั้นมักบอกถึงรากฐานสังคมรอบตัวของคนผู้นั้น ความชอบของมนุษย์ก็เช่นกัน มันสามารถบอกได้ว่ามนุษย์ผู้นั้นถูกเลี้ยงดูมาอย่างไรและสังคมเป็นอย่างไร

แต่คำถามของเขากลับทำให้มะลินิ่งหน้างุน หล่อนเลี่ยงการตอบคำถามของเขาด้วยการสั่นหน้า จากนั้นก็หันไปสนใจแกงจืดหมึกยัดไส้ที่

มันอร่อยที่สุดสำหรับหล่อนในเวลานี้ โดยไม่รู้ตัวเลยว่า ทั้งสองหนุ่มที่นั่ง
ร่วมโต๊ะอยู่เริ่มหนักใจมากขึ้น หลังจากที่หนักใจอยู่แล้ว เพราะท่าทาง
หล่อนดูพิลึกมากขึ้นทุกที จนเผลอคิดไปว่าหรือว่าตอนเชียวชนนั้นทำให้
หล่อนสมองกระทบกระเทือนกันแน่?

หลังจากอาหารมื้อเช้าจบลง มะลิยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร
ส่วนอิลวานั้นเดินไปล้างจานชาม เช่นเดียวกับเหมราซที่ช่วยเช็ดจานให้
แห้ง แต่ปากยังไม่วายเปรยถามสหายของตนอยู่ดี

“เดี๋ยวคงได้ฤกษ์ชักกันยาว”

“แน่นอน ชาวสะอาดยิ่งกว่าผงชักฟอกของนายแน่” อิลวารับคำ
อย่างยอมรับแล้วปิดก๊อกน้ำเมื่อล้างจานเสร็จ ชายหนุ่มเดินกลับมาหา
สาวน้อยที่เขากับเหมราซลงความเห็นจากการคาดเดาอายุมนุษย์แล้วว่า
หล่อนน่าจะอายุสิบแปดหรือไม่ก็สิบเก้า ซึ่งสำหรับมนุษย์แล้วเป็นวัยที่
งดงามยิ่ง

เขาลงนั่งบนเก้าอี้ตัวเดิมกับตอนที่นั่งกินข้าวพลางมองผู้หญิงตรง
หน้าที่ไม่ได้มีท่าทีอนุทรรือนใจอะไรเลยสักนิด ตรงกันข้ามยังมองสบตา
เขาตรงๆ เสียด้วยซ้ำ

“เอาละมะลิ หมดเวลาเล่นแล้ว ตอนนี้เธอควรบอกฉันได้แล้วนะ
ว่าเธอเป็นใคร บ้านอยู่ที่ไหน พวกฉันจะได้พาเธอไปส่งบ้านถูก หนึ่งคืนที่
เธอหายตัวมา ที่บ้านต้องเป็นห่วงแน่ๆ”

“ไม่กลับ” หล่อนสวนกลับทันควัน ปฏิกริยาต่อต้านชัดเจน บ่งบอก
ให้รู้ว่ามะลิต้องมีปัญหาอะไรบางอย่างกับทางบ้าน ถึงขั้นที่ทำให้สาวน้อย
คนนี้ปฏิเสธเสียงแข็งกับการถูกจับกลับบ้าน

“ไม่กลับ?” เขาทวนแล้วเหลือบมองเหมราซหนึ่งครั้งเป็นการส่งลูก
อีกฝ่ายจึงรับลูกต่อทันที

“อย่าบอกนะว่าหนีออกจากบ้าน” เหมราซหยั่งเชิงถาม เพราะเขา

อยู่กับมนุษย์มานานกว่าอิลวา แต่ถึงกระนั้นทั้งสองหนุ่มก็เข้าใจวิถีชีวิตมนุษย์เป็นอย่างดี บางครั้งบ้านอาจไม่ใช่ที่สุดท้ายที่มนุษย์อยากอยู่ มนุษย์หลายคนยอมทิ้งบ้านของตัวเองไปเพื่อทำงานไกลๆ บางคนยอมทิ้งบ้านเพราะเหตุผลที่ซ่อนไว้ เช่นเดียวกับพวกเขาเองก็ห่างจาก ‘บ้าน’ ด้วยเหตุผลส่วนตัวเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นไม่ว่าใครย่อมสามารถมีเหตุผลที่อยากอยู่ที่ไหนหรือไม่อยากอยู่ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้น

“หะ!”

มะลิตอบกลับไปตรงๆ คำตอบของหล่อนทำให้สองหนุ่มถอนใจเฮือกใหญ่ เพราะแค่เรื่องขบถเฉียวชนมนุษย์ก็แะพอแรงแล้ว แต่ตอนนี้ยิ่งแะหนักเข้าไปใหญ่ เพราะดันเป็นมนุษย์ที่หนีออกจากบ้าน แะมยังถามคำตอบคำเหมือนเด็กหัดพูด โดยที่พวกเขายังไม่ได้คำตอบอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลยว่าหล่อนเป็นใคร มาจากไหน เป็นลูกเต้าเหล่าใคร

“แล้วบอกฉันได้ไหม ว่าทำไมถึงต้องหนีออกจากบ้านด้วย”

อิลวาเป็นฝ่ายเอ่ยถามต่อ แต่มะลิกลับหน้าแดงแบปริตแะมยังตัวสลายตามองเขา รวากับจะบอกว่าเป็นคำถามไร้มารยาทที่ไม่ควรพูดกับผู้หญิง โดยเฉพาะกับหล่อน

“ไม่!”

เสียงหล่อนตัวดิ้นจนเขาจับความรู้สึกได้ ว่าเรื่องหนีออกจากบ้านคงเป็นเรื่องส่วนตัวพอสมควร แต่นั่นใช้ไม่ได้กับเขาหรอก เพราะตอนนี้หล่อนมาอยู่ในบ้านหลังนี้แล้ว ต่อให้หล่อนปฏิเสธว่าไม่ยอมกลับมาอย่างน้อยๆ ก็ต้องให้เหตุผลที่ฟังขึ้นมากกว่านี้

แล้วข้อสำคัญที่สุด ถ้าหล่อนไม่กลับบ้าน ยังจะไปไหนได้อีกกันหรือ

“ฟังนะมะลิ ถ้าเธอไม่บอก แล้วฉันจะช่วยเธอได้ยังไงล่ะ”

“ช่วย?” หล่อนทวนคำ คราวนี้้งงงเล็กน้อย

“ช่วยเธอไงล่ะ” เขาย้ำแล้วกล่าวต่อไป “บ้านนี้มีแต่ผู้ชาย ส่วนเธอเป็นผู้หญิง ถึงฉันสองคนจะดูเป็นคนดี แต่เธอก็ควรกลับบ้าน ผู้หญิงตัว

คนเดียวไปไหนมาไหน มันอันตราย เข้าใจไหม หรือถ้าเธอมีปัญหาทางบ้าน ฉันจะได้พาไปส่งสถานีตำรวจ และจะเป็นธุระจัดการอะไรๆ ให้ หากเธอต้องการ”

“ส่ง? สถานี...ตำรวจ” หล่อนทวนน้ำเสียงบอกชัดว่าไม่เข้าใจคำว่า สถานีตำรวจ

เหมราชมองสองหนุ่มสาวแล้วก็ได้แต่ถอนใจก่อนจะสะกิดอิฐวาให้ ออกไปนอกห้องกับตนเอง เพราะเห็นที่ว่ายิ่งพูดคุยก็ยิ่งไม่รู้เรื่องไปกันใหญ่ เพราะดูท่ามะลิจะไม่ปกติเสียแล้ว เล่นทำเสียงเหมือนไม่รู้จักสถานีตำรวจแบบนั้น มันออกจะพิลึกเกินไปแล้ว

หลังจากทั้งคู่เดินคล้อยห้องอาหารเล็กๆ มาหยุดยืนหน้าบันไดทางขึ้นชั้นสอง ความเครียดก็เกิดขึ้นกับสองหนุ่มทันทีกับข้อเท็จจริงที่ทั้งสองสรุปได้มาพักใหญ่แล้ว

“นั่นไม่ปกติแล้วนะ” เหมราชบอกเชิงเตือน

“ข้ารู้ แต่จะให้ทำยังไงล่ะ”

“เราต้องส่งนางกลับบ้าน เจ้าก็รู้พอๆ กับข้าว่าพวกเราไม่เหมือนนาง ข้าไม่คุ้นกับการมีมนุษย์มาอาศัยอยู่ด้วยใกล้ๆ เพราะบางครั้งข้าก็ทำตัวตามสบายเกินไป เช่นเดียวกับเจ้านะเจ้าชายอิศวราช”

“ข้ารู้ แต่นางไม่ยอมกลับ แล้วก็ยังไม่ยอมบอกด้วยว่าตนเองเป็นใคร”

“นั่นละปัญหา แต่ข้าบอกได้อย่างหนึ่งนะว่า สร้อยที่นางสวมมา รับรองได้ว่าไม่ใช่ของชาวบ้านธรรมดาแน่ มันทองทั้งเส้น รับรองไม่ต่ำกว่าน้ำหนักทองห้าบาทของมนุษย์แน่”

“ข้าดูออกหรือน่า” อิศวาตอบพลางถอนใจอีกครั้งเพราะเขาเองก็ไม่แน่ใจว่าควรทำอย่างไรกับหล่อนดี เรื่องการส่งกลับแบบดีๆ ลืมไปได้เลย เพราะหล่อนพร้อมจะไปที่อื่นได้มากกว่ากลับบ้าน หากปล่อยหล่อนออกไปจากบ้านนี้แล้ว ถ้าอีกหลายวันต่อมาเกิดเรื่องไม่ดีกับหล่อนขึ้น พวกเขาสองคนก็ไม่อยาการู้สึกผิดทั้งที่ช่วยได้แต่กลับไม่ช่วย แบบนั้นไม่เอา

หรือก!

“แล้วเจ้าจะเอาอย่างไร” เหมราชถามก่อนจะเหยยอีกฝ่ายเล่น “แต่บอกก่อนนะว่า บ้านข้าไม่ใช่ที่อยู่ของ ‘บรรดาเด็กๆ ที่ชอบหนีออกจากบ้าน’ หรือกนะ”

“อย่ายั่วโมโหข้า...เหมราช” อิลวากล่าวเตือน เมื่อรู้ว่าเหมราชหมายถึงเรื่องที่เขาเองก็หนีมาด้วยเช่นกัน แต่สำหรับเขาแล้ว การหนีก็เพื่อประวิงเวลาเท่านั้น ไม่ได้หนีเพื่อจะเปลี่ยนแปลงสิ่งใด

“ก็ได้ แต่เจ้าต้องทำอะไรสักอย่าง”

“ข้าว่าคนที่ขับรถเกือบเฉี่ยวชนนางมากกว่ากระมัง ที่ต้องเป็นคนจัดการ”

“อิลวา...” เหมราชลากเสียงยาวทำหน้าบึ้งใส่ “จริงอยู่ ข้าเกือบขับรถเฉี่ยวชนนาง แต่เจ้าคือต้นเหตุที่ทำให้ข้าต้องขับรถออกมาจากบ้าน เพราะมารับเจ้า ข้าถึงได้เกือบชนนาง”

“จะบอกว่าข้าผิดหรือ?”

“แน่นอน ต้นเหตุแหละ” เหมราชย้ำก่อนจะเสนอทางเลือกหนึ่งออกมา “ข้าว่าเป็นเวลาที่ดีนะเจ้าชายอิลวราช ถ้าเจ้าจะใช้มนตร์สะกดใจของเจ้า ถาumanนางให้รู้ว่าเป็นใคร มาจากไหน แล้วที่เหลือข้าจะพานางไปส่งบ้านอย่างที่เหมาะสมควรทำ”

มนตร์สะกดใจ แค่อีกฝ่ายเปรยออกมาอิลวาก็ดีหน้ายั้งแล้ว เพราะมันเป็นมนตร์วิเศษที่สามารถเข้าไปในจิตใจของผู้ถูกสะกด เพื่อสอบถามสิ่งที่อยากรู้และสั่งให้พูดในสิ่งที่ต้องการให้พูด แต่เขาไม่เคยใช้มนตร์นี้กับมนุษย์มาก่อน เพราะมันผิดกฎ!

“ถ้าเจ้าลืม ข้าจะบอกว่านั้นเป็นกฎข้อที่สองนะ ห้ามใช้อำนาจใดๆ กับมนุษย์”

“โอ้! อิลวา เจ้ายังคำนึงถึงกฎอยู่อีกหรือ” เหมราชกล่าวถึงประชด “ข้าว่าเจ้ากับข้า แหกกฎมาแล้วสองข้อ หนึ่ง...ออกจากเขตป่ามาโลกมนุษย์

โดยไม่ได้รับอนุญาต สอง...ทำให้มนุษย์ได้รับบาดเจ็บ เพราะฉะนั้นข้าว่า
ถ้าจะเพิ่มการแหกกฎอีกสักข้อสองข้อ คงไม่เป็นไรหรอก”

“เข้านี่กวนประสาทข้าซะมัด” อิลวาสบดเบาๆ

“ข้าไม่กวนก็ได้ ถ้าเจ้ามีวิธีอื่นทำให้นางพูดได้ นอกจากวิธีนี้”

อิลวากลอกตาไปมากับทางเลือกที่เหมราชเสนอ แต่มันไม่มีวิธีอื่น
แล้วจริงๆ นอกจากวิธีที่เหมราชเสนอมา เขาจึงจำใจต้องใช้มนตร์วิเศษนี้
ทำให้ตัวเองแหกกฎของหิมพานต์เข้าไปแล้วถึงสามข้อ แต่หวังว่าคงไม่มี
การแหกกฎในข้อต่อๆ ไปจนกระทั่งครบสิบหกข้อ ไม่อย่างนั้นละก็
มีหวังเทพหิมพานต์⁶ คงได้เฝ้าตะโรเป็นแน่!

ชายหนุ่มคิดแล้วยกมือขึ้นในระดับอก เขากำมือหนึ่งครั้งก่อนจะแบ
ออก ขนนกสีขาวเหลือบทองประกายระยิบก็ปรากฏกลางฝ่ามือ แคเป่า
ปากเบาๆ ขนนกนั้นก็ลอยตรงไปหามะลิที่นั่งอยู่ แต่เพราะหลอนหันหลัง
ให้ ทำให้ไม่เห็นเจ้าขนนกที่ปลิวมาพร้อมกับมนตร์สะกดที่ถูกถ่ายทอด
ออกมาเป็นเสียงเพลงกังวานใส

พลิกพลีว โบกสะบัด กำสรวล

มวลหมู่ มายา ฤทธิราผู้กำหนด

จงตอบรับ เสียงข้า ในทุกสิ่งพลัน

มะลิรู้สึกแปลกๆ ในคราวแรกที่มนตร์นั้นหอมลุ่มตัวหลอนไว้ แต่
หลอนกลับไม่ได้ยินเสียงเพลงใดๆ ที่ส่งมาและไม่รับรู้ถึงขนนกในมนตรา
ที่เกิดขึ้นด้วย หญิงสาวหันมองอิลวาที่เดินกลับเข้ามาในห้องพร้อมกับ
เหมราช หน้าตาของทั้งสองหนุ่มดูจริงจังมากขึ้น

“อะไร...คะ” หลอนถามแล้วลุกจากเก้าอี้อย่างระวังตัว

⁶ เทพหิมพาน - เทพผู้ดูแลป่าหิมพานต์ ในรามเกียรติ์กล่าวไว้ว่าครั้งหนึ่งเคย
อวตารเป็นเสนาวานร ชื่อโกมุท

“บอกฉันซิว่าบ้านเธออยู่ที่ไหน” อิลวาถามและคิดว่าจะได้คำตอบที่แท้จริง เพราะมนตรีสะกดภูร่ายออกไปแล้ว แต่เขาต้องตกตะลึงที่หล่อนไม่ได้คล้อยตามคำถาม แอมยังสามารถปฏิเสธคำถามของเขาได้ด้วย

“ไม่...”

คำตอบของหล่อนทำให้อิลวากับเหมราชหันมองหน้ากัน รู้ลึกว่าเรื่องเหลือเชื่อได้เกิดขึ้นแล้ว เพราะตอนนี้มีมนุษย์ที่สามารถต่อต้านมนตร์วิเศษของเทวकिनรได้ แบบนี้ไม่ใช่เรื่องปกติแน่นอน

“มะลิ นี่เธอ...” เขาอึ้งพูดไม่ออกที่มนตร์ถูกปฏิเสธ แม้จะเป็นมนตร์ระดับต่ำสุด แต่ก็ไม่น่าจะมีมนุษย์คนไหนสามารถต้านทานมันได้มิใช่หรือ

“อะไรหรือคะ” มะลิร้องถามกลับมา ไม่เข้าใจว่าแค่การตอบปฏิเสธของตนเอง ทำไม่ถึงกับทำให้ชายหนุ่มตรงหน้ายื่นอึ้งได้ขนาดนั้น ในเมื่อหล่อนก็แค่ตอบปฏิเสธเหมือนเช่นเคย อย่างที่เขาเคยถามมาแล้วหลายครั้ง หล่อนก็ปฏิเสธที่จะตอบทุกครั้ง

“เออละ ถ้าเป็นแบบนี้ก็ช่วยไม่ได้” เหมราชขจัดขึ้นก่อนที่สถานการณ์นี้อาจจะยืดเยื้อไปมากกว่านี้ “มะลิยื่นกรานโซ่มัยว่าจะไม่กลับบ้าน”

หล่อนพยักหน้ารับเป็นคำตอบ

“ก็ได้ ฉันให้เธออยู่ที่นี้ก็ได้ จนกว่าเธอจะอยากกลับบ้านด้วยตัวเธอเอง แต่มีข้อแม้ว่าเธอต้องช่วยทำงานบ้าน ห้ามอยู่เฉยๆ”

หญิงสาวฟังแล้วขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจเรื่องงานบ้าน แต่ว่าการที่หล่อนได้รับอนุญาตให้อยู่ที่นี่ มันก็ดีกว่าที่หล่อนต้องกลับบ้านในตอนนี้อย่างเลือกอาจมีน้อยแต่ก็เป็นทางเลือกที่ดีสำหรับหล่อน

“จะอยู่ค่ะ” หล่อนตอบ

“โอเค ตกลงตามนี้ มะลิอยู่ที่นี้ได้ แต่เมื่อไหร่ที่เธอพร้อมจะกลับบ้านหรืออยากไปที่ไหน เธอต้องบอกพวกเรา เธอสามารถจากไปได้ทุกเมื่อที่ต้องการ แค่ขอให้บอกเท่านั้น”

เหมราชสรุปแล้วถอนใจอีกเฮือกก่อนจะยกแขนขึ้นล็อกคออิลวาให้เดินออกไปด้วยกัน ทั้งให้มะลิยืนอยู่กลางห้องอาหารทั้งที่งุนงงว่าอะไรเป็นอะไร

ฝ่ายเหมราชพอลากอิลวาออกมาพ้นรัศมีที่มะลิจะได้ยินแล้ว เขาก็เปรยเหมือนกับทวนบทเรียนความรู้หนึ่งออกมา ซึ่งมันเป็นบทเรียนที่ทำให้อิลวาเย็นนิ่งเหมือนโดนแช่แข็ง

“ไม่มีมนุษย์หน้าไหนต่อต้านมนตร์ของเทวकिनรได้ นอกเสียจากว่าเป็นเทวकिनรด้วยกันหรือสัตว์เทวแห่งสรวงสวรรค์ ผู้ที่สามารถต่อต้านมนตร์สะกดได้ ถ้าไม่ใช่เทวकिनรหรือสัตว์เทวะ ก็มีอีกอย่างเดียวเท่านั้น ผู้นั้นต้องมีสิ่งคุ้มครองติดกายอยู่ และมันวิเศษมากพอจะต้านทานมนตร์อื่นๆ ได้ เจ้ารู้หรือไม่ว่ามันหมายความว่าอย่างไร...อิลวา”

ท้ายประโยคนั้นกลายเป็นคำถามที่ทำให้คนที่ยืนอยู่ต้องกัดฟันกับความจริงที่ค่อยๆ ผุดขึ้นมา

“แน่นอนข้ารู้ มะลิอาจไม่ใช่มนุษย์ หรืออาจเป็นมนุษย์ที่ครอบครองสิ่งของวิเศษเอาไว้”

“นั่นทำให้ข้าคิดถึงสร้อยของนาง” เหมราชบอกถึงออกความเห็น “มันอาจเป็นคำตอบของทุกอย่าง”

“คำถามก็คือ มันมีอำนาจอะไรครอบคลุมมากกว่านี้หรือเปล่า แล้วนางได้มาจากใคร แต่เพราะเรายังไม่รู้ว่านางเป็นใครและได้สร้อยนั้นมาจากใคร การให้นางอยู่ห่างสายตาเราอาจเป็นเรื่องใหญ่ได้ ถ้าสมมุติว่านางเป็นชาวหิมพานต์ก็ยังไม่ควรให้นางอยู่ห่างหูห่างตา ทำทางนางก็ชื่อขนาดนั้นแล้ว เรื่องทำความแตกคงง่ายมากแน่”

“ถูกของเจ้า”

เหมราชบอกอย่างเห็นด้วย อิลวาจึงสรุป

“นางต้องอยู่ที่นั่นต่อไป เพราะมนุษย์ไม่ควรรับรู้การมีตัวตนของพวกเขา แน่หนอนว่าเรื่องนี้เท่านั้นที่ข้าจะทำตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด!”